

OKRESNÍ SOUD PRAHA-VÝCHOD

Na Poříčí 1044/20, 112 97 Praha 1

Tel: 221 729 311 (399), Fax: 257 005 060

e-mail: podatelna@osoud.praha.justice.cz, ID datové schránky: zyaabwu

Naše značka: 43 Si 98/2019

e-Lectum, s.r.o.

Vaše značka: ///

Vyřizuje: XXXXXXXXXXXX

Dne: 23. května 2019

Informace dle zákona č. 106/1999 Sb.

Vážení,

ve shora uvedené zasílám Vám požadované rozhodnutí v anonymizované podobě.

S pozdravem

Mgr. Jana Stejskalová
předsedkyně Okresního soudu Praha – východ

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Praha – východ rozhodl samosoudkyní JUDr. Terezou Dobešovou ve věci žalobce: [redacted], bytem [redacted] zastoupeného: Mgr. Petrem Burzanovským, advokátem se sídlem V Parku 2323, 148 00, Praha 4 - Chodov, proti žalovanému: [redacted], zastoupenému: JUDr. Jaroslavem Delongem, advokátem se sídlem Polská 1090/4, 120 00, Praha 2, o zaplacení částky 4.000.000,- Kč s přísl. a smluvní pokutou ve výši 3,240.000,- Kč,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku ve výši 7.040.000,-Kč s úrokem ve výši 6% ročně z částky 2.000.000,-Kč od 01.09.2010 do zaplacení, s úrokem ve výši 6% ročně z částky 2.000.000,-Kč od 23.09.2010 do zaplacení, dále s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 2.000.000,-Kč od 01.09.2010 do zaplacení a s úrokem z prodlení ve výši 7,75% ročně z částky 2.000.000,-Kč od 01.11.2010 do zaplacení, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Řízení se do smluvní pokuty ve výši 0,1% denně z částky 2.000.000,-Kč od 01.09.2010 do 09.12.2010 v částce 200.000,-Kč zastavuje.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 1,642.003,- Kč k rukám zástupce žalobce, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- IV. Žalovaný je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu Praha – východ na náhradě nákladů řízení částku 30.804,40 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Okresního soudu Praha – východ na náhradě nákladů řízení částku 874,30 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Podanou žalobou ve znění jejího upřesnění učiněného v podání ze dne 4.1.2013 a u ústního jednání konaného dne 10.1.2013 se žalobce domáhal zaplacení ve výroku I. a II. uvedené částky. Žalobu odůvodnil tím, že žalobce jako věřitel uzavřel s žalovaným jako dlužníkem dne 18.3.2010 smlouvu o půjčce, na základě které půjčil žalovanému téhož dne částku 2.000.000,- Kč. Žalovaný se zavázal půjčku vrátit spolu s úrokem ve výši 6% ročně do 30.4.2010. Dodatkem č. 1 ke smlouvě o půjčce ze dne 29.4.2010 byla posunuta splatnost půjčky a úroků na 31.8.2010. Dodatkem č. 2 ke smlouvě o půjčce ze dne 15.9.2010 si účastníci sjednali pro případ prodlení žalovaného s vrácením půjčky delšího než 100 dnů zaplacení smluvní pokuty ve výši 0,1% denně z dlužné částky do zaplacení. Žalovaný zaplatil pouze úrok z částky 2.000.000,- Kč ve výši 6% ročně za období 18.3.2010 – 31.8.2010 ve výši 54.575,- Kč, poté již nezaplatil ničeho. Dále účastníci uzavřeli dne 22.9.2010 písemnou smlouvu o půjčce, na základě které žalobce půjčil žalovanému dne 23.9.2010 částku 2.000.000,- Kč. Žalovaný se zavázal půjčku vrátit spolu s úrokem 6% ročně do 31.10.2010. Dodatkem č. 1 ke smlouvě o půjčce ze dne 30.9.2010 si účastníci sjednali závazek žalovaného pro případ jeho prodlení s vrácením půjčky delšího než 30 dnů zaplatit žalobci smluvní pokutu 0,05% denně z dlužné částky a pro případ prodlení žalovaného delšího než 60 dnů zaplatit žalobci smluvní pokutu 0,1% denně z dlužné částky do zaplacení. Žalovaný přes upomínky žalobce půjčku ani úrok nevrátil. Zároveň žalobce požadoval zaplacení smluvní pokuty sjednané výše uvedenými dodatky ke smlouvám o půjčce z důvodu prodlení žalovaného s úhradou půjček, a to v případě smlouvy o půjčce z 18.3.2010 za dobu od 1.9.2010 do 10.1.2013 v částce 1.726.000,- Kč za 863 dnů prodlení a v případě smlouvy o půjčce ze dne 22.9.2010 za dobu od 1.12.2010 do 10.1.2013 v částce 1.514.000,- Kč (ve výši 0,05% denně z částky 2 mil. Kč od 1.12.2010 do 30.12.2010 v částce 30.000,- Kč a ve výši 0,1% denně z částky 2 mil. Kč od 31.12.2010 do 10.1.2013 v částce 1.484.000,- Kč).

Na ústním jednání konaném dne 31.1.2017 vzal žalobce žalobu částečně zpět co do smluvní pokuty ve výši 0,1% denně z částky 2.000.000,-Kč od 01.09.2010 do 09.12.2010 v částce 200.000,-Kč, s čím žalovaný souhlasil. Proto soud postupoval podle § 96 odst. 2 o.s.ř. a řízení v této části ve výroku II. rozsudku zastavil.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Potvrdil, že žalobce v březnu a září 2010 zaplatil žalovanému na jeho bankovní účet celkem částku 4.000.000,- Kč, podle jeho názoru se však nejednalo o plnění dle platné smlouvy o půjčce. Namítl absolutní neplatnost smluv o půjčkách včetně jejich změn provedených dodatky. Poukázal na obsah notářského zápisu [REDACTED] ze dne 8.10.2010, NZ 294/2010, ve kterém [REDACTED] společnost [REDACTED] (dále jen [REDACTED]) a [REDACTED] společně prohlásili, že z důvodu porušení §

196a zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku došlo k uzavření absolutně neplatných smluv o převodu obchodního podílu v žalovaném. Jednalo se o smlouvu o převodu obchodního podílu z 9.7.2008, kterou převedl tehdejší společník žalovaného [redacted] svůj obchodní podíl v žalovaném o velikosti 100% na společnost [redacted] která následně převedla smlouvou o převodu obchodního podílu z 25.2.2009 [redacted] obchodní podíl v žalovaném o velikosti 10%. [redacted] však v době převodu svého obchodního podílu byl zároveň členem dozorčí rady společnosti [redacted]. Pokud po uskutečnění neplatného převodu obchodního podílu docházelo k jmenování, odvolání statutárních orgánů žalovaného valnou hromadou žalovaného, případně k uzavírání smluv, byly tyto úkony absolutně neplatné. Při uzavírání smlouvy o půjčce navíc jednatel žalovaného, [redacted] vycházel z informací o finanční situaci žalovaného a pokynů daných mu [redacted] jako ovládající osobou, a z tohoto důvodu byly předmětné smlouvy o půjčce se žalobcem podepsány.

Neplatnost smluv o půjčkách žalovaný dále spatřoval v počáteční nemožnosti plnění, protože žalovaný neměl dostatek finančních prostředků na splacení půjček žalobci. Zároveň poukázal na to, že žalovaný neměl důvod si finanční částky od žalobce půjčovat, protože měl k dispozici možnost čerpání kontokorentního úvěru ve výši 10.000.000,- Kč na účtu č. [redacted] vedeného u Waldviertel Sparkasse von 1842, přičemž čerpání tohoto úvěru se průběžně dorovnávalo zejména platbami zdravotních pojišťoven.

V průběhu řízení (na ústním jednání konaném dne 10.1.2013 a 29.1.2013) žalovaný doplnil, že jelikož se podle jeho názoru jedná o rei vindikační žalobu, žalobce musí prokázat své vlastnické právo k finančním prostředkům, které byly předmětem žalobcem tvrzené půjčky. Poukázal na to, že není zřejmé, zda žalobce finanční prostředky žalovanému poskytl jako fyzická osoba nebo za některou obchodní společnost, v nichž je statutárním orgánem a společníkem a tedy neprokázal svou aktivní věcnou legitimaci.

Žalobcem tvrzené půjčky žalovaný dále označil za simulované právní úkony, kterými měla být zastřena majetková trestná činnost bývalých společníků žalovaného, jejímž důsledkem bylo vyvedení majetku z žalovaného. Jedná se tedy o neplatné právní úkony.

Poukázal na to, že na základě smlouvy o prodeji části podniku ze dne 19.6.2007 mezi [redacted] jako prodávajícím a žalovaným jako kupujícím, žalovaný nabyl i [redacted] (budovu čp. [redacted], postavenou na pozemku parc.č. [redacted], kterou provozoval. Žalovaný následně prodal budovu [redacted] kupní smlouvou a smlouvou o zřízení předkupního práva ze dne 11.12.2007 společnosti [redacted] (dále jen [redacted] za kupní cenu 3.000.000,- Kč přestože dle znaleckého posudku Ing. Jiří Vojtěchovského ze dne 8.7.2008 činila cena budovy [redacted] částku 8.053.520,- Kč. Společnost [redacted] na základě kupní smlouvy ze dne 19.11.2009 prodala dále budovu [redacted] společnosti [redacted] (dále jen [redacted]) (jejíž statutárním orgánem je žalobce a [redacted]) za kupní cenu 3.500.000,- Kč. Podle názoru žalovaného uvedeným jednáním mělo být zastřeno, že společnost [redacted] figurovala pouze jako zprostředkovatel převodu budovy [redacted] a budovu [redacted] měl získat jako konečný vlastník žalobce a [redacted] za výrazně nižší kupní cenu. Z důvodu rozdílu mezi tržní cenou budovy [redacted] a realizovanou kupní cenou, byly následně vytvořeny smlouvy o půjčce ze dne 18.3.2010 a

22.9.2010 a na účet žalovaného byla žalobcem převedena částka 4 mil. Kč, ve skutečnosti se však jednalo o doplatek kupní ceny budovy [redacted]. Pokud by nedošlo k převodu obchodního podílu žalovaného na společnost [redacted], žalobce by musel doplatit kupní cenu budovy [redacted] do výše její tržní ceny, případně uzavřít dohodu o narovnání s tím, že kupní cena byla doplacena (podání ze dne 5.12.2011). Na ústním jednání konaném dne 31.1.2017 žalovaný doplnil, že smlouvy o půjčce byly vytvořeny a částka 4 mil. Kč žalovanému zaplácena z důvodu, aby v případě šetření převodu budovy [redacted] Policii ČR žalobcem poskytnuta částka 4 mil. Kč mohla být např. započtena na kupní cenu budovy [redacted].

Další variantu pro závěr o smlouvě o půjčce jako simulovaném právním úkonu představovala dle žalovaného skutečnost, že [redacted] který v určité době žalovaného fakticky ovládal, vyvedl z majetku žalovaného částku 16,000,000.- Kč, zúčtovanou jako platbu společnosti [redacted], podle uzavřené dohody o narovnání mezi žalovaným a označenou společností. Ve skutečnosti však byla tato částka poukázána na účet dnes již zaniklé společnosti [redacted], tehdy se sídlem [redacted] (po změně firmy [redacted]). Jediným společníkem a jednatelem společnosti [redacted] byl právě [redacted]. Celá částka byla po třech dnech z účtu vedeného na společnost [redacted] vybrána v hotovosti a účet byl zrušen. Jelikož žalobce a [redacted] jsou společníci v několika obchodních společnostech a společnost [redacted] má sídlo v místě bydliště žalobce, má žalovaný za to, že určitou část z částky 16 mil. Kč získal i žalobce a následně byla právě z těchto peněz poskytnuta žalovanému žalobcem tvrzená půjčka. V účetnictví žalovaného nebyly půjčky vedeny. Nabyvatel obchodního podílu v žalovaném - společnost [redacted] nebyla o půjčkách informována a žalovaný neměl dostatečné finanční prostředky, aby mohl půjčku zaplatit. Splatnost první půjčky byla posunuta na dobu bezprostředně před převodem obchodního podílu v žalovaném na společnost [redacted] a splatnost druhé půjčky na dobu po jeho převodu, čímž byly připraveny podmínky v případě nezaplacení půjčky pro zahájení insolvenčního řízení žalovaného iniciovaného žalobcem a [redacted]. Ze strany žalobce se jedná o šikanózní výkon práva za účelem poškození žalovaného.

Konečně v případě, že by soud posoudil smlouvy o půjčce a jejich dodatky jako platné právní úkony, navrhl žalovaný uplatnění moderačního práva podle § 301 obchodního zákoníku, jelikož sjednaná smluvní pokuta byla vzhledem k hodnotě a významu zajišťované povinnosti nepřiměřeně vysoká.

Žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že ani v případě neplatnosti převodu obchodního podílu v žalovaném z [redacted] na společnost [redacted] a následně na [redacted] by tato skutečnost neměla vliv na platnost smluv o půjčce, neboť smlouvy o půjčce byly uzavřeny za žalovaného jeho jednatelem ([redacted]), který byl oprávněn jednat za žalovaného samostatně, přičemž jmenovaný byl jednatelem nepřetržitě již od 27.11.2006, tedy ještě před zpochybňovanými převody obchodního podílu. Poukázal na to, že judikatura Nejvyššího soudu ČR se odklonila od principu absolutní neplatnosti smluv, v rámci kterých je převáděn majetek společnosti s ručením omezeným mezi osobami uvedenými v § 196a obch. zák. bez vypracování znaleckého posudku na určení obvyklé ceny převáděného majetku, ale pro závěr o neplatnosti

smlouvy požaduje kromě absence znaleckého posudku na určení obvyklé ceny i nepřiměřenost ceny převáděného majetku (oproti tržní ceně). Odmítl, že by půjčky byly pouze simulované právní úkony. Popřel, že by finanční částky, poskytnuté žalobcem žalovanému dle smluv o půjčkách představovaly doplatek kupní ceny budovy [redacted]. Uvedl, že se nemůže vyjádřit k okolnostem převodu budovy [redacted] mezi žalovaným a společností [redacted], uskutečněném kupní smlouvou ze dne 11.12.2007, ani k reálné tržní ceně budovy [redacted], neboť o uvedeném nic neví a ani [redacted] v žalovaném v té době žádným způsobem nefiguroval. Poukázal na to, že je podnikatelem v oblasti zdravotnictví a je společníkem obchodních společností, které provozují vlastní polikliniky (např. společnosti [redacted] která provozuje [redacted] v [redacted] která provozuje [redacted]) a pro něj tak převod [redacted] představoval běžnou transakci. Současně odmítl, že by půjčku poskytl z částky 16.000.000,- Kč, kterou měl podle tvrzení žalovaného vyvést [redacted] z majetku žalovaného nebo že by cokoliv z těchto peněz obdržel. Připustil, že v minulosti půjčoval peníze i přímo [redacted], a pokud přišly na účet žalobce od jmenovaného peníze, jednalo se o splacení dříve poskytnuté půjčky.

Dále poukázal na to, že již v pořadí prvním insolvenčním řízení vedeném Krajským soudem v Praze pod sp.zn. KSPH 37 INS 1718/2011 vůči dlužníku – žalovanému, žalovaný závazek vůči žalobci sám uváděl mezi svými závazky (dokument A14). Nemůže se vyjádřit, zda půjčky byly řádně vedeny v účetnictví žalovaného, ale poukázal na to, že i po převodu obchodního podílu v žalovaném noví jednatele žalovaného o poskytnutí půjčky věděli (dokument A 119), neboť smlouvy o půjčkách a rozvaha žalovaného k 13.10.2010 byly dne 25.10.2010 předány [redacted] (novému jednateři žalovaného).

V podání ze dne 23.1.2013 žalobce zdůraznil, že půjčky poskytl jako fyzická osoba ze svých vlastních finančních prostředků, ze svého běžného účtu vedeného na něj jako fyzickou osobu. Poukázal na to, že disponoval dostatečnými finančními prostředky, neboť např. dne 18.11.2008 převedl na společnost [redacted] svůj obchodní podíl ve společnosti [redacted] za částku 12.112.500,- Kč, která byla vyplacena v prosinci téhož roku na jeho účet č. [redacted] vedený u GE Money Bank, a.s. Pouze tyto finanční prostředky by byly dostačující na poskytnutí obou půjček. Kromě uvedeného má žalobce příjmy z podnikatelské činnosti v oblasti zdravotnictví (např. podíly na zisku z obchodních společností) a v oblasti lesního hospodářství.

Ve věci byl dne 14.3.2013 vydán rozsudek č.j. 3C 19/2011-191, kterým bylo žalobě vyhověno.

K odvolání žalovaného byl výše označený rozsudek usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8.1.2014, č.j. 29 Co 724/2013-291 zrušen a věc byla vrácena Okresnímu soudu Praha – východ k dalšímu řízení. V odůvodnění rozhodnutí odvolací soud uvedl, že soud I. stupně se dostatečně nevypořádal s námitkou žalovaného ohledně aktivní věcné legitimace žalobce. Dále nedostatečně odůvodnil, proč neprovedl žalovaným navržené důkazy za účelem objasnění skutečností, které jsou právně významné pro posouzení požadovaného nároku žalobce. Odvolací soud vytkl soudu I. stupně, že přihlédl k důkazům navrženým žalobcem až po koncentraci řízení (navržených v podání ze dne 25.1.2013). V rámci svého závazného právního názoru odvolací soud uložil soudu I. stupně, aby postavil najisto, zda žalobce

finanční částku půjčil jako fyzická osoba nebo jako statutární orgán obchodní společnosti. Po zodpovězení uvedené otázky měl soud I. stupně žalobce poučit podle § 118a o.s.ř., aby prokázal svou finanční situaci, tedy způsob získání finančních prostředků z podnikatelské činnosti do dispozice žalobce jakožto fyzické osoby. Dále uložil soudu I. stupně se zabývat tím, zda při existenci dvou nároků (smluvních úroků a smluvní pokuty), nebyla smluvní pokuta nepřiměřeně vysoká. Nakonec uložil soudu I. stupně řádně se vypořádat s důkazními návrhy žalovaného.

Soud provedl důkaz úplným výpisem z obchodního rejstříku žalovaného, ze kterého zjistil, že v období od 17.8.2005 do 13.10.2010 byl jednatelem žalovaného [REDAKCE] a v období 27.11.2006 do 13.10.2010 byl jednatelem žalovaného také [REDAKCE] od 13.10.2010 byli jednatele žalovaného [REDAKCE] (do 6.5.2013) a [REDAKCE]. Každý z jednatek byl oprávněn jménem žalovaného jednat a podepisovat samostatně. [REDAKCE] byl společníkem žalovaného v období 14.2.2007 – 13.11.2008. Od 13.11.2008 do 27.2.2009 byla jako společník žalovaného v obchodním rejstříku zapsaná společnost [REDAKCE] (obchodní podíl o velikosti 100%) a od 27.2.2010 do 14.10.2010 byli společníky zapsanými v obchodním rejstříku [REDAKCE] (velikost obchodního podílu 10%) a společnost [REDAKCE] (velikost obchodního podílu 90%). V období 14 - 15.10.2010 byla jako jediný společník žalovaného zapsaná společnost [REDAKCE] a od 15.10.2010 byla v obchodním rejstříku zapsána 100% společníkem společnost [REDAKCE].

Z insolvenčního rejstříku soud zjistil, že dne 3.2.2011 bylo u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. KSPH 37 INS 1718 / 2011 k návrhu žalobce zahájeno insolvenční řízení žalovaného, které bylo pravomocně skončeno zamítnutím insolvenčního návrhu (i z důvodu neosvědčení pohledávky žalobce s výhradou toho, že insolvenční řízení nenahrazuje nalézací řízení a nevede se podrobně dokazování za účelem ověření existence pohledávky věřitele). Dne 13.5.2015 bylo opětovně zahájeno insolvenční řízení žalovaného (věřiteli odlišnými od žalobce) vedené pod sp.zn. KSPH 67 INS 12383/2015, které dosud nebylo ukončeno, ani nebylo pravomocně meritorně rozhodnuto o insolvenčním návrhu (usnesení soudu I. stupně, kterým byl insolvenční návrh zamítnut, bylo zrušeno odvolacím soudem a věc byla vrácena soudu I. stupně k opětovnému projednání a rozhodnutí).

Ze smlouvy o půjčce ze dne 18.3.2010 uzavřené mezi žalobcem a žalovaným bylo zjištěno, že předmětem smlouvy bylo půjčení částky 2,000.000,- Kč žalovanému. Splatnost půjčky včetně úroků byla stanovena na 30.4.2010. Výše úroků činila 6% ročně. **Dodatkem č. 1** ze dne 29.4.2010 byla posunuta splatnost půjčky včetně úroků na 31.8.2010. **Dodatkem č. 2** ze dne 15.9.2010 byla sjednána smluvní pokuta v případě prodloužení žalovaného se zaplacením poskytnuté půjčky delším než 100 dnů ve výši 0,1% denně z dlužné částky do zaplacení.

Z výpisu z účtu žalobce č. [REDAKCE] vedeného u GE Money Bank a.s. bylo zjištěno, že dne 17.3.2010 byla z účtu žalobce odepsána částka 2,000.000,- Kč ve prospěch účtu [REDAKCE] označena jako půjčka. Z výpisu z účtu žalovaného č. [REDAKCE] vedeného u ČSOB a.s. bylo zjištěno, že částka 2,000.000,- Kč od žalobce označená jako půjčka z výše uvedeného účtu byla připsána na účet dne 18.3.2010.

Ze smlouvy o půjčce ze dne 22.9.2010 uzavřené mezi žalobcem a žalovaným bylo zjištěno, že předmětem smlouvy bylo půjčení částky 2,000.000,- Kč žalovanému. Splatnost

půjčky včetně úroků byla stanovena na 31.10.2010. Výše úroků činila 6% ročně. **Dodatkem č. 1** ze dne 30.9.2010 si účastníci sjednali smluvní pokutu ve výši 0,05% denně z dlužné částky v případě prodlení žalovaného se zaplacením poskytnuté půjčky delším než 30 dnů a v případě delším než 60 dnů si sjednali smluvní pokutu ve výši 0,1% denně z dlužné částky do zaplacení.

Výpisem ČSOB internetbanking 24 bylo zjištěno, že z účtu žalobce č. [REDAKCE] vedeného u Československé obchodní banky a.s. na účet č. [REDAKCE] žalovaného byla dne 23.9.2010 zaplacena celkem částka 2,000.000,- Kč. Z výpisu z účtu žalovaného č. [REDAKCE] vedeného u Československé obchodní banky a.s. bylo zjištěno, že částka 2 x 1,000.000,- Kč od žalobce z výše uvedeného účtu byla připsána na účet žalovaného dne 23.9.2010.

Dopisem ze dne 7.1.2011 vyzval žalobce žalovaného k úhradě půjčky včetně úroku a smluvní pokuty specifikované v dopise. Žalovaný na ústním jednání konaném dne 6.12.2011 uvedl, že dopis byl žalovanému doručen (str. 3 protokolu).

Ve vyjádření [REDAKCE] v insolvenčním řízení vedeném u Krajského soudu v Praze pod sp.zn. KSPH 37 INS 1718/2011 jmenovaný uváděl, že po provedené mimořádné účetní závěrce předali dne 25.10.2010 rozvahu žalovaného ze dne 13.10.2010, [REDAKCE], což stvrdil svým podpisem, přičemž v rozvaze na str. 3 je uvedeno, že v účetní evidenci žalovaného jsou uvedeny i půjčky poskytnuté žalobcem, žalovaný tak jejich výši znal. Stejněho dne byl [REDAKCE] předán seznam předaných dokumentů, mezi nimiž byly i předmětné smlouvy o půjčce.

Z listiny nazvané „Rozvaha analyticky“ ze dne 13.10.2010 bylo zjištěno, že na 3. straně mezi pasivy je uvedena „půjčka od [REDAKCE] 4,000.000,- Kč“. Dokument je podepsán s uvedením dne převzetí 25.10.2010 (má se jednat o podpis [REDAKCE]).

Z listiny nazvané „Smlouvy o půjčkách vč. dodatků, uznání dluhu, rozhodnutí VH o půjčkách“ byly mezi předávanými listinami zmíněny [REDAKCE] 2,000.000,- Kč 18.3.2010 a [REDAKCE] 2,000.000,- Kč 22.9.2010. Dokument je podepsán s uvedením dne převzetí 25.10.2010 (má se jednat o podpis [REDAKCE]).

Z prohlášení jednatele a podpisového vzoru [REDAKCE] bylo zjištěno, že jmenovaný souhlasil s ustanovením do funkce jednatele žalovaného a byl tam uveden jeho podpisový vzor, který se vizuálně shoduje s podpisem na potvrzení o převzetí listin „Rozvaha analyticky“ a „Smlouvy o půjčkách vč. dodatků, uznání dluhu, rozhodnutí VH o půjčkách“.

Z notářského zápisu NZ 294/2010 ze dne 8.10.2010 bylo zjištěno, že žalovaný jednající svým jednatelem [REDAKCE], [REDAKCE] jako společník žalovaného s velikostí obchodního podílu 10%, společnost [REDAKCE] jako společník žalovaného s obchodním podílem o velikosti 90%, jednající předsedou představenstva [REDAKCE] učinili shodné prohlášení, že 9.7.2008 byla uzavřena smlouva o převodu obchodního podílu mezi [REDAKCE] jako převodcem a společností [REDAKCE] jako nabyvatelem, na základě které byl převeden obchodní podíl v žalovaném o velikosti 100% za částku 3 mil., přičemž [REDAKCE] byl v době uzavření smlouvy zároveň členem dozorčí rady společnosti [REDAKCE], jejíž základní kapitál činil 2 mil. Kč, a tedy nebyla splněna podmínka § 196a obchodního

zákoníku, protože hodnota převáděného majetku (obchodního podílu) nebyla stanovena na základě posudku znalce. Smlouva o převodu obchodního podílu je tak absolutně neplatná. Dne 25.2.2009 byla uzavřena smlouva o převodu obchodního podílu ve výši 10% mezi [REDAKCE] jako převodcem a [REDAKCE] jako nabyvatelem za cenu 300.000,- Kč, přičemž vzhledem k absolutní neplatnosti smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 9.7.2008, je i smlouva ze dne 25.2.2009 absolutně neplatná. Zároveň s ohledem na výše uvedené prohlásili, že jediným společníkem a majitelem žalovaného je [REDAKCE]

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti [REDAKCE] bylo zjištěno, že předsedou představenstva uvedené společnosti je [REDAKCE] který je zároveň jedním z akcionářů. V období 2.7.2008 – 4.5.2009 byl předsedou dozorčí rady [REDAKCE]. Výše základního kapitálu v období 1.2.2008 - 5.8.2008 činila 2 mil. Kč.

Ze smlouvy o převodu obchodního podílu včetně dodatku č. 1 ze dne 13.10.2010 bylo zjištěno, že společnost [REDAKCE] jako převodce převodila na společnost [REDAKCE] jako nabyvatele obchodní podíl v žalovaném o velikosti 100% za cenu 3.000.000,- Kč. Převod obchodního podílu neměl být ničím zatížen vyjma závazků uvedených v mezitimní účetní závěrce zpracované k datu převodu obchodního podílu, a převodce prohlásil, že ručí za všechny závazky, které nebyly uvedeny v účetnictví žalovaného mimo běžný obchodní styk, které vzniknou do tří let, za předpokladu, že budou pravomocně přiznány v soudním řízení a nabyvatel na ně nebyl prokazatelně písemně upozorněn. Nabyvatel prohlásil, že provedl technickou, účetní, daňovou a finanční prověrku žalovaného. V dodatku pak byla upravena povinnost převodce připravit mezitimní účetní závěrku, předat účetní doklady, a právo nabyvatele v případě, že záporná hodnota čistého pracovního kapitálu bude více než 62 mil., odstoupit od smlouvy o převodu obchodního podílu.

Za účelem prokázání skutečnosti, zda měl žalobce dostatek vlastních finančních prostředků, z kterých bylo možné půjčku poskytnout, soud provedl důkaz smlouvou o převodu obchodního podílu mezi žalobcem a [REDAKCE] jako převodci a společností [REDAKCE] jako nabyvatelem ze dne 18.11.2008, ze které bylo zjištěno, že předmětem smlouvy byl převod obchodních podílů v [REDAKCE]. Ze společného pokynu převodců a nabyvatele správci ze dne 2.12.2008 bylo zjištěno, že byla uzavřena smlouva o úschově kupní ceny obchodních podílů k [REDAKCE] a byl udělen pokyn správci [REDAKCE] k převodu částky 12,112.500,- Kč každému z převodců na jeho účet. Z úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti [REDAKCE] bylo zjištěno, že do 17.12.2008 byl jako společník veden žalobce (a [REDAKCE]) po tomto datu společnost [REDAKCE].

Z potvrzení GE Money Bank, a.s. ze dne 22.5.2014 soud zjistil, že žalobce má na své jméno vedený běžný účet č. [REDAKCE]. Podle potvrzení GE Money Bank a.s. ze dne 21.1.2013 má k účtu č. [REDAKCE] dispoziční právo pouze žalobce.

Z výpisů z běžného účtu žalobce č.ú. [REDAKCE], vedeného u GE Money Bank a.s., za období 1.12. 2008 – 31.3.2010 bylo zjištěno, že na tento účet žalobci přišla z vyšších částek dne 2.12.2008 částka z účtu s názvem [REDAKCE] č.ú. [REDAKCE] ve výši 500.000,- Kč, dne 3.12.2008 částka 12,112.500,- Kč z účtu označeného [REDAKCE] č.ú. [REDAKCE], dne 21.5.2009 od [REDAKCE] č.ú. [REDAKCE] částka 3.000.000,-

Kč, dne 19.6.2009 od osoby [redacted] (klientský vklad) částka 210.000,- Kč, dne 24.6.2009 od [redacted] č.ú. [redacted] částka 251.100,- Kč, dne 24.6.2009 od [redacted] (č.ú. [redacted]) částka 829.099,20 Kč a částka 637.500,- Kč označena jako doplatek kupní ceny [redacted], dne 15.1.2010 z účtu č. [redacted] platba 485.152,01 Kč označena jako exekuce [redacted] a dne 15.3.2010 z účtu [redacted] [redacted] přišla platba označena jako [redacted] v částkách 4.659,- Kč a 85.000,- Kč, jinak byly na účet v uvedeném období připsány pouze částky do 10.000,- Kč, ojediněle kolem 30.000,- Kč. Pokud jde o úhrady, tak dne 16.4.2009 byla z označeného účtu žalobce na účet č. [redacted] odepsána částka 3.000.000 Kč, dne 24.2.2010 na účet č. [redacted] (žalobce) částka 5.000.000,- Kč, dne 17.3.2010 na účet [redacted] ([redacted]) částka 2.000.000,- Kč a dne 19.3.2010 na účet č. [redacted] (žalobce) částka 1.200.000,- Kč. Počáteční zůstatek na účtu k 28.2.2010 činil částku 6.362.941,30 Kč a k 31.3.2010 téměř 2,8 mil. Kč.

Z potvrzení Československé obchodní banky, a.s. ze dne 21.5.2014 bylo zjištěno, že žalobce má vedený účet č. [redacted] od 23.2.2010 jako nepodnikatelský účet.

Dle potvrzení Československé obchodní banky a.s. ze dne 17.1.2013 měl k účtu č. [redacted] dispoziční oprávnění do 30.9.2011 pouze žalobce.

Z výpisů z účtu žalobce č. [redacted] vedeného u Československé obchodní banky, a.s. za období 1.2.2010 do 31.10.2010 bylo zjištěno, že dne 25.2.2010 byla na tento účet z účtu žalobce č. [redacted] připsána částka 5.000.000,- Kč, dne 18.3.2010 byla ve prospěch účtu žalobce č. [redacted] odepsána částka 3.500.000,- Kč, dne 17.5.2010 byla ve prospěch účtu žalobce č. [redacted] odepsána částka 1.250.000,- Kč, dne 20.5.2010 byla vložena v hotovosti částka 2.975.000,- Kč, dne 20.5.2010 byla částka ve výši 2.975.000,- Kč odepsána ve prospěch účtu č. [redacted] ([redacted]) dne 9.7.2010 byla na účet č. [redacted] ([redacted]) převedena částka 35.000,- Kč, dne 22.9.2010 byla z účtu č. [redacted] ([redacted]) připsána částka 2.000.000,- Kč a dne 23.9.2010 ve prospěch účtu č. [redacted] ([redacted]) odepsána celkem částka 2.000.000,- Kč.

Z výpisů z účtu žalobce č. [redacted] vedeného u ČSOB, a.s. jako spořicí účet s prémie, za období 1.3.2010 do 30.9.2010 bylo zjištěno, že na uvedený účet byla dne 18.3.2010 z účtu žalobce č. [redacted] připsána částka 3.500.000,- Kč, stejného dne byla z účtu žalobce č. [redacted] připsána částka 300.000,- Kč, dne 22.3.2010 z účtu žalobce č. [redacted] byla připsána částka 1.200.000,- Kč, dne 14.4.2010 z účtu žalobce č. [redacted] byla připsána částka 100.000,- Kč, dne 17.5.2010 z účtu žalobce č. 235528942/0300 byla připsána částka 25.000,- Kč, dne 17.5.2010 z účtu žalobce č. [redacted] byla připsána částka 1.250.000,- Kč, dne 18.5.2010 z účtu žalobce č. [redacted] byla připsána částka 250.000,- Kč, dne 20.5.2010 z účtu žalobce č. [redacted] byla připsána částka 2.975.000,- Kč, dne 21.5.2010 z účtu žalobce č. [redacted] byla připsána částka 1.000.000,- Kč, dne 7.6.2010 z účtu žalobce č. [redacted] byla připsána částka 55.500,- Kč, dne 8.6.2010 z účtu žalobce č. [redacted] byla připsána částka 200.000,- Kč, dne 12.7.2010 z účtu žalobce č. [redacted] byla připsána částka 305.025,- Kč a ze stejného účtu dne 13.9.2010 částka 331.757,91 Kč. Dne 22.9.2010 byla na účet č. [redacted] ([redacted]) převedena částka 2.000.000,- Kč.

Z výpisů z účtu žalobce č. [redacted] vedeného u ČSOB, a.s. za období 1.10.2010 – 31.10.2010 bylo zjištěno, že dne 12.10.2010 byla na účet připsána z účtu č. [redacted] částka 54.575,- Kč.

Z úplných výpisů z obchodního rejstříku [redacted] soud zjistil, že jednatelem i společníkem uvedených společností je žalobce (v případě [redacted] byl druhým jednatelem [redacted] v případě společnosti [redacted] byl [redacted] spolu se žalobcem jednatelem i společníkem).

Z evidence zemědělského podnikatele soud zjistil, že je žalobce evidován v evidenci pod [redacted] u oboru rostlinná výroba – lesnictví. Dle živnostenského rejstříku žalobce měl v období poskytnutí půjček oprávnění k podnikání např. v oblasti koupě zboží za účelem dalšího prodeje (od roku 1998), zemědělství, reklamní a poradenské oblasti, designerské, fotografické a činnost lesního hospodáře, velkoobchod maloobchod (od října 2009) a překladatelské, vydavatelské, provozování kulturně – vzdělávacích a zábavních zařízení, činnost cestovní agentury, atd. (od března 2010).

K tvrzení žalovaného o simulovaném úkonu žalobce – smlouvě o půjčce, směřujícím k zastižení skutečnosti, že částka 4 mil. Kč plnila ve skutečnosti funkci (podmíněného) dorovnání nepřiměřeně nízké ceny budovy [redacted] postavené na cizím pozemku parc. č. [redacted] (budovy [redacted]) v případě šetření převodu [redacted] Policií ČR, soud provedl důkaz rozsudkem Okresního soudu Praha – východ ze dne 16.12.2013 č.j. 4C 14/2013-138 a rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 11.9.2014 č.j. 21 Co 4/2014-207, ze kterých bylo zjištěno, že byla pravomocně zamítnuta žaloba na určení vlastnického práva žalovaného k budově čp. [redacted] postavené na cizím pozemku parc. č. [redacted] ([redacted]). Jednalo se o budovu, v níž byla provozována [redacted]. Žalovaný (v uvedeném řízení vystupoval jako žalobce) namítal neplatnost převodu [redacted] z žalovaného na společnost [redacted], na podporu svého tvrzení použil mimo jiné obdobné argumenty jako v současném řízení ([redacted] byla pouze zprostředkovatel převodu, konečným kupujícím byla společnost [redacted] žalovaná byla vytunelována, kupní cena neodpovídala tržní ceně nemovitosti stanovené znaleckým posudkem). Zamítavý výrok rozsudku byl odůvodněn tím, že kupní cena nebyla shledána nepřiměřeně nízkou a nejednalo se o smlouvu lichevní. Na žalovaného byl tzv. Privatizační smlouvou ze dne 19.6.2007 [redacted] převeden podnik – [redacted] včetně [redacted] následně kupní smlouvou ze dne 11.12.2007 byla převedena na společnost [redacted] pouze budova [redacted] (postavena navíc na cizím pozemku), ostatní nemovitosti tvořící [redacted] převedeny nebyly. Znalecký posudek Ing. Jiřího Vojtěchovského stanovil pouze administrativní (nikoliv tržní) cenu budovy polikliniky, proto z něj nelze vycházet. Ani další námítky žalovaného vztahující se k nesplnění podmínky předchozího písemného souhlasu [redacted] s převodem a oprávnění společnosti [redacted] provozovat [redacted] nebyly shledány oprávněnými (souhlas byl udělen, společnost [redacted] provozovala [redacted] způsobem, že uzavírala nájemní smlouvy

s jednotlivými doktory). Převod budovy [redacted] na společnost [redacted] a následně na společnost [redacted] byl shledán platným.

Ze smlouvy o prodeji části podniku mezi prodávajícím [redacted] a kupujícím – žalovaným ze dne 19.6.2007 bylo zjištěno, že předmětem smlouvy byl prodej [redacted] jako samostatné organizační složky a část podniku prodávajícího, byly vyjmenovány nemovitosti, které tvoří součást podniku (cca 22 zastavěných pozemků a jeden v zjednodušené evidenci a 8 budov vše v k.ú. [redacted], a dále budova čp. [redacted] na pozemku parc.č. st. [redacted]). V čl. II. smlouvy bylo uvedeno, že s podnikem přechází na nabyvatele veškeré související práva, povinnosti, pohledávky a závazky, které jsou vymezeny a specifikovány v příloze č. 4 smlouvy (příloha nebyla předložena). Kupní cena vymezené části podniku byla stanovena na částku ve výši 7,8 mil. Kč.

Kupní smlouvou uzavřenou dne 11.12.2007 mezi žalovaným a společností [redacted] byla převedena budova čp. [redacted] stojící na cizím pozemku parc.č. st. [redacted] za kupní cenu 3 mil. Kč. Zároveň bylo zřízeno předkupní právo k budově pro prodávajícího.

Ze znaleckého posudku č. 1937.26.2008 Ing. Jiřího Vojtěchovského, o ceně nemovitosti – [redacted] na cizím pozemku p.č.st. [redacted] v k.ú. a obci [redacted] bylo zjištěno, že ocenění uvedené nemovitosti bylo provedeno podle vyhlášky MF ČR č. 540/2002 Sb., v platném znění, kterou se provádí některá ustanovení zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, ke dni ocenění 19.12.2007. Ocenění bylo provedeno kombinací nákladového a výnosového způsobu. Cena nemovitosti takto stanovená činila částku 8,053.520,- Kč. V posudku nebylo zohledněno předkupní právo žalovaného ani náklady spojené se skutečností, že budova stojí na cizím pozemku (nájemné).

Kupní smlouvou ze dne 19.11.2009 uzavřenou mezi společností [redacted] byla převedena budova čp. [redacted] stojící na cizím pozemku parc.č. st. [redacted] za kupní cenu 3,5 mil. Kč.

K tvrzení žalovaného o simulovaném úkonu žalobce – smlouvě o půjčce, směřující k zastření skutečnosti, že žalobce obdržel určitou částku z částky 16 mil. Kč, kterou měl z majetku žalovaného vyvést [redacted], ačkoliv věděl, že žalovaný nemá finanční prostředky na její vrácení za účelem podání šikanózního návrhu na zahájení insolvenčního řízení žalovaného, soud provedl důkaz listinou obsahující přehled plateb společnosti [redacted] VS 25700103, účet [redacted] ze které bylo zjištěno, že je v ní uvedeno, že ve prospěch této společnosti byla dne 22.2.2010 převedena částka 2,250.000,- Kč, dne 26.2.2010 3,000.000,- Kč, dne 1.3.2010 1,500.000,- Kč, dne 2.3.2010 2,050.000,- Kč, dne 3.3.2010 částka 4,800.000,- Kč, dne 5.3.2010 částka 2,000.000,- Kč a dne 23.3.2010 částka 400.000,- Kč. Z výpisu z účtu žalovaného č. ú. [redacted] vedeného u ČSOB a.s. bylo zjištěno, že z tohoto účtu ve prospěch účtu [redacted] byla dne 22.2.2010 převedena částka 2,250.000,- Kč, dne 26.2.2010 3,000.000,- Kč, dne 2.3.2010 2,050.000,- Kč, dne 5.3.2010 částka 2,000.000,- Kč a dne 23.3.2010 částka 400.000,- Kč. Z výpisu z účtu žalovaného č.ú. [redacted] vedeného u Waldviertel Sparkasse von 1842 AG bylo zjištěno, že z tohoto účtu ve prospěch účtu [redacted] byla dne 1.3.2010 převedena částka 1,500.000,- Kč, dne 23.3.2010 částka 4,800.000,- Kč.

Ze sdělení Komerční banky, a.s. ze dne 19.7.2011 bylo zjištěno, že majitelem účtu č. [redacted] vedeného u Komerční banky, a.s. je společnost [redacted]

Z úplného výpisu z obchodního rejstříku společnosti [redacted] v likvidaci (vymazané z obchodního rejstříku k datu 30.1.2013) bylo zjištěno, že uvedená společnost v období roku 2010 měla firmu [redacted] v uvedeném období byl jediným společníkem a jednatelem [redacted]

Z výsledků kontrolního zjištění Finančního úřadu Praha – západ a zprávy o daňové kontrole bylo ve vztahu k částce 16,000,000,- Kč zjištěno, že Finanční úřad Praha – západ uzavřel, že žalovaný neprokázal daňovou uznatelnost částky 16 mil. Kč, kdy vyšel z toho, že cena převáděných nemovitostí dle smlouvy o smlouvě budoucí kupní mezi žalovaným a společností [redacted] byla nízká oproti hodnotě převáděných nemovitostí, smluvní pokuta byla uhrazena až v zdaňovacím období r. 2010, oprávněnost náhrady škody a její výše nebyla doložena, poukázal na to, že smluvní pokuta byla vyplacena na jiné platební místo. Jednalo se o částku 16 mil. Kč, která měla být uhrazena na dle dohody o narovnání mezi žalovaným a společností [redacted] z titulu náhrady škody a smluvní pokuty za porušení smlouvy o smlouvě budoucí kupní. V ostatním nebyl tento dokument pro řízení důležitý stejně jako protokol o výsledku svědka [redacted] – [redacted] a [redacted] jelikož obsahem byla výpověď vztahující se k předání účetnictví žalovaného společnosti [redacted] po převodu obchodního podílu.

Z přiznání k dani z příjmů právnických osob žalované za rok 2010 bylo zjištěno, že žalovaný měl v daňovém přiznání uvedený účet č. [redacted] a uplatnil daňovou ztrátu. Přílohou daňového přiznání byla rozvaha a výkaz zisku a ztrát v uvedeném období s přehledem aktiv a pasiv žalovaného.

Z výpisu z účtu žalovaného č. [redacted] vedeného u Československé obchodní banky a.s. za měsíc březen 2010 bylo zjištěno, že byl ke dni 1.3.2010 zůstatek 91.991,42 Kč, dne 16.3.2010 zůstatek na účtu 77.461,42 Kč, dne 18.3.2010 byla na uvedený účet z účtu č. [redacted] – žalobce připsána částka 2.000.000,- Kč, konečný zůstatek ke dni 31.3.2010 činil 7.860.222,- Kč. Za měsíc září 2010 bylo zjištěno, že počáteční zůstatek na účtu k 1.9.2010 činil 474.536,92 Kč a konečný zůstatek k 30.9.2010 11.166,88 Kč, ke dni 23.9.2010 byla na účtu částka 161.705,- Kč a dne 23.9.2010 byla z účtu žalobce č. [redacted] připsána částka 2.000.000,- Kč.

Z výpisu z účtu žalovaného č. [redacted] vedeného u Waldviertel Sparkasse von 1842 bylo zjištěno, že na účtu byl kontokorentní úvěrový rámec 10,000,000,- Kč. K 1.3.2010 byl na účtu zůstatek ve výši -8,000.430,84 Kč (byl čerpán kontokorentní úvěr). Koneční zůstatek na účtu k 31.3.2010 činil -8,979.686,99 Kč (byl čerpán kontokorentní úvěr) a v měsíci březnu 2010 činily došlé platby částku 10,261.064,46 Kč a odechozí platby částku 11,240.320,61 Kč. K 1.9.2010 byl na účtu zůstatek -8,506.460,12 Kč a k 30.9.2010 konečný zůstatek činil -3,807.781,84 Kč. K 31.10.2010 činila výše zůstatku částku -10,000.061,71 Kč (byl čerpán kontokorentní úvěr). Dle smlouvy o úvěru č. [redacted] ze dne 23.8.2005 mezi Waldviertel Sparkasse von 1842 a žalovaným byl sjednán kontokorentní úvěr ve výši 4,000.000,- Kč, úrok ve výši 6,9% ročně a pohotovostní provize za poskytnutý úvěrový rámec 0,5% ročně. Dodatkem č. 6 ze dne 31.3.2009 byl sjednán kontokorentní

úvěrový rámec do výše 10,000,000,- Kč. Dodatkem č. 8 ze dne 1.4.2010 byl sjednán úrok 7,5% ročně.

Z výpisu z účtu žalovaného č. [redacted] vedeného u GE Money Bank a.s. bylo zjištěno, že k 1.3.2010 byl počáteční zůstatek 131.413,38 Kč a konečný zůstatek k 31.3.2010 94.512,01 Kč, k 1.9.2010 byl zůstatek 31.150,24 Kč a k 30.9.2010 byl konečný zůstatek 142.064,93 Kč.

Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24.7.2015 č.j. 50 Cm 32/2012-1302 (nepravomocného) bylo zjištěno, že žalovaný podal žalobu vůči [redacted] společnosti [redacted] a [redacted] z důvodu náhrady škody způsobené bývalými jednatelem žalovaného a ovládacími osobami, a to mimo jiné i právě vyvedením částky 16 mil. Kč z žalovaného [redacted] a uzavřením kupní smlouvy ze dne 11.12.2007, kterou prodal žalovaný budovu [redacted] postavenou na pozemku p.č. [redacted] společnosti [redacted] za částku 3 mil. Kč (v nepoměru s cenou dle posudku). V důsledku prve uvedeného jednání soud v rozsudku přiznal žalovanému vůči [redacted] nárok na náhradu škody ve výši 11,170,000,- Kč vzniklý žalovanému v důsledku uzavření nevýhodné smlouvy o smlouvě budoucí se společností [redacted] a udělení pokynu k rozšíření počtu k odprodeji přislíbených pozemků společnosti [redacted]. V případě převodu budovy [redacted] na společnost [redacted] soud neshledal jednání vedoucí k poškození žalovaného, když v rámci uvedeného řízení byl vypracován znalecký posudek znaleckým ústavem PROSCON na určení obvyklé ceny budovy čp. [redacted] v [redacted] postavené na pozemku parc.č. [redacted] k datu převodu na společnost [redacted] 11.12.2007, kterou znalec určil v rozmezí 3 – 5,6 mil. Kč.

Ze znaleckého posudku č. 20196 znalce Mgr. Vladimíra Leina, MBA, bylo zjištěno, že úkolem znalce bylo zjistit původ finančních prostředků ve výši 2 mil. Kč na účtu žalobce č. [redacted] (z kterého byla žalovanému dne 18.3.2010 poskytnuta částka 2,000,000,- Kč) a původ finančních prostředků ve výši 2 mil. Kč na účtu č. [redacted] (z kterého byla žalovanému dne 23.9.2010 poskytnuta částka 2,000,000,- Kč), a dále, zda vedly finanční toky bez konkrétního ekonomického důvodu od žalovaného k žalobci. Znalec uvedl, že čistý příjem žalobce vyplývající z jeho daňových přiznání k dani z příjmu fyzických osob činil za období roku 2005-2010 částku 5,010,941,- Kč (uvedené odpovídalo i v řízení provedeným daňovým přiznáním žalobce za období 2005 - 2010), čistý příjem z vyplacených podílů na zisku společnosti [redacted], za období 30.6.2008 – 7.5.2010 činil 8,075,000,- Kč (tuto skutečnost znalec ověřil ve Sbírce listin z přílohy účetní závěrky uvedené společností zveřejněné v obchodním rejstříku). Dále znalec zmínil platby připsané na účty žalobce přesahující částku 100,000,- Kč (uvedené platby byly zjištěny a konkrétně uvedeny u důkazu výpisu z účtů žalobce vyjma platby z účtu s názvem Kooperativa pojišťovna a.s. Vienna Insurance Group, č. ú. [redacted] označené jako výplata pojistného plnění v částce 693,392,- Kč). Dospěl k závěru, že žalobce měl dostatek finančních prostředků k poskytnutí půjček žalovanému, pocházejících z výše uvedených zdrojů. Dále znalec uvedl, že neshledal žádné finanční toky bez konkrétního ekonomického důvodu od žalovaného k žalobci.

V dodatecích znaleckého posudku č. 20200 a č. 20203 znalec doplnil, že poskytnutí finančních prostředků od žalobce mělo pro žalovaného ekonomický význam, neboť bez poskytnutí půjčky ze dne 18.3.2010 by žalovaný nemohl hradit závazky vůči zaměstnancům,

správci daně, správě sociálního zabezpečení. K datu 23.9.2010 mělo taktéž poskytnutí půjčky hospodářský význam, neboť žalovaný by neměl dostatek finančních prostředků na úhradu svých závazků vůči výše uvedeným subjektům. Znalec vycházel z obrátů na účtech žalovaného č. [REDAKCE] (který měl žalovaný zveřejněn ve veřejných rejstřících), dále u GE Money Bank a.s. č. ú. [REDAKCE] a z účtu žalovaného s možností kontokorentního úvěru do výše 10 mil. Kč č. ú. [REDAKCE] u Waldviertler Sparkasse Bank AG a účetních závěrek z let 2007-2014. Uzavřel, že žalovaný byl předlužen a pod kapitalizován minimálně od roku 2007, kdy se většinou vlastní kapitál žalovaného nacházel v záporných číslech.

V rámci svého výsledku u ústního jednání konaného dne 15.9.2016 znalec uvedl, že v době poskytnutí půjček od žalobce si žalovaný běžně půjčoval finanční prostředky od více osob. V případě účtu vedeného Waldviertler Sparkasse Bank AG č. [REDAKCE] byl povolen kontokorent do výše 10 mil. Kč. Pokud by nedošlo k poskytnutí finančních prostředků od žalobce, musel by být použit kontokorentní úvěr, pak je otázka, co je pro žalovaného s ohledem na úroky a případné sankce výhodnější.

Ze statistických dat České národní banky – průměrné úrokové sazby korunových úvěrů poskytnutých bankami nefinančním podnikům, u úvěrů do 7,5 mil. Kč (všech úvěrů) bylo zjištěno, že průměrná úroková sazba úvěrů v březnu 2010 činila k 28.2.2010 5,7% ročně a k 31.3.2010 5,67% ročně, k 31.8.2010 4,93% ročně, a k 30.9.2010 4,87% ročně.

Svěděk [REDAKCE] vypověděl, že projednával se žalobcem poskytnutí půjček, peněžní prostředky byly určeny na běžný provoz žalovaného, úhradu závazků, mezd. V té době byl předsedou představenstva společnosti [REDAKCE] která byla většinovým společníkem žalovaného. Z žalované vybral částku 16.000.000,- Kč za účelem úhrady závazku vůči společnosti [REDAKCE] z dohody o narovnání. Původně byla mezi žalovaným a společností [REDAKCE] uzavřena smlouva o budoucím prodeji ve smlouvě označených nemovitostí za částku 2,4 mil. Kč, avšak tyto nemovitosti byly prodány žalovaným za částku 37 mil. Kč (uvedené vyplývalo i z faktury č. 2909000024 ze dne 31.12.2009 vystavené žalovaným městu Brandýs nad Labem, kterou byla fakturována částka 37.763.050,- Kč za tržby z prodeje dlouhodobého hmotného majetku: prodej pozemků, podle přehledu úhrad byla v této souvislosti žalovanému uhrazena částka 35.440.158,50 Kč.), přičemž v důsledku porušení povinnosti žalovaného vznikl společnosti [REDAKCE] nárok na smluvní pokutu ve výši 16 mil. Kč. Proto byla uzavřena dohoda o narovnání. Společnost [REDAKCE] následně postoupila pohledávku společnosti [REDAKCE]. Uvedl, že si nepamatuje na následný výběr částky 16 mil. Kč z účtu společnosti [REDAKCE], v současné době tento účet není aktivní. Nepamatoval si stav účtů žalovaného v době uzavření půjčky ani to, zda žalovaný byl schopen půjčku v době její splatnosti vrátit. O půjčkách informoval před převodem obchodního podílu [REDAKCE] který prověřoval stav žalovaného před převodem obchodního podílu na společnost [REDAKCE] a o druhé půjčce informoval přímo současného jednatele žalovaného [REDAKCE] telefonicky před uzavřením smlouvy o půjčce. Budovu [REDAKCE] koupil od společnosti [REDAKCE] v roce 2009, protože byl v té době vlastníkem tří nemocnic a měla dobré umístění, pokud jde o převod budovy [REDAKCE] ze žalované na společnost [REDAKCE] v roce 2007, o tom neměl žádné informace.

[REDAKCE] vypověděl, že byl jednatelem žalovaného do převodu obchodního podílu na společnost [REDAKCE] pak byl jednatelem pouze formálně do převodu obchodního podílu v žalovaném společnosti [REDAKCE]

kdy na podzim 2010 byl vyzooměn, že již není jednatelem. Nezajímal se o finanční situaci žalovaného, když byl jednatelem, pouze z důvodu, že měl půjčit 5.000.000,- Kč a dostával úroky. Potvrdil, že podepsal notářský zápis z 8.10.2010 obsahující prohlášení, že smlouva o převodu obchodního podílu na společnost [redacted] je neplatná, bylo to proto, že mu [redacted] sdělil, že je to jediný způsob jak dál převést obchodní podíl v žalovaném na společnost [redacted]. Nebyl si vědom, že by byl vlastníkem žalovaného až do převodu obchodního podílu na společnost [redacted] dne 8.10.2010. Žalobce neznal a neměl žádné poznatky o poskytnutí půjčky ze strany žalobce žalovanému. Dále potvrdil, že podepisoval smlouvu o převodu budovy [redacted] na společnost [redacted] znalecký posudek stanovil hodnotu kolem 8 mil. Kč a byl vypracován kvůli dani z převodu nemovitosti, tržní cenu však odhadovali na 3 mil. Kč. [redacted] prodával žalovaný proto, že v té době věděli, že objekt [redacted] nebudou využívat a potřebovali finanční prostředky. Na konkrétní okolnosti převodu si už nezpomínal.

[redacted] v rámci své výpovědi potvrdil, že podepisoval s žalobcem předmětné smlouvy o půjčce, a podpisy na smlouvách o půjčce označil za své. Půjčku si žalovaný bral z důvodu nedostatku finančních prostředků. Iniciátorem půjčky byl [redacted] do jehož kompetence spadaly finanční otázky žalovaného. Ten mu také předložil k podpisu připravenou smlouvu o půjčce, osobně se s žalobcem nesetkal. Peníze podle smlouvy o půjčce byly poskytnuty. O převodu částky 16 mil. Kč z účtu žalovaného mu nic nebylo známo.

[redacted] vypověděl, že se o půjčkách dozvěděl v souvislosti s due diligence, kterou zpracovával v červnu 2010 před převodem obchodního podílu v žalovaném pro budoucího nabyvatele obchodního podílu společnost [redacted] za účelem zjištění stavu žalovaného. V účetnictví žalovaného byla evidovaná předmětná půjčka 4 mil jako dlouhodobá půjčka s tím, že byla poskytnuta v roce 2010, chyběly ale prvotní účetní doklady – originály smlouvy o půjčce. Předmětné smlouvy o půjčce získali od [redacted] až po převodu obchodního podílu v žalovaném. Podle smluv byly půjčky splatné v roce 2010, splatnost byla prodlužována dodatky, tedy se jednalo o krátkodobé půjčky. V té době neměl pochybnost o existenci půjček, pouze o jejich charakteru. Následně proběhla kontrola Finančního úřadu a bylo zjištěno, že v polovině roku 2009 (před uzavřením předmětných smluv o půjčkách) se měnil účetní software, přičemž data před změnou a po změně na sebe nenavazovala. Protože v té době věděli o společné účasti [redacted] a žalobce v některých obchodních společnostech, svědek měl pochybnost, zda žalobcem poskytnuté finanční prostředky byly žalovanému převedeny z důvodu půjčky, nebo se jednalo o prostředky, které byly již dříve poskytnuty žalobci žalovaným, případně platby za služby žalovaného. Bez poskytnutí půjčky žalobcem, by se stav účtu žalovaného blížil nule, ale nedocházelo by k dlouhodobému prodloužení u závazků. Svědek nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že ze strany žalovaného byly žalobci poskytnuty nějaké finanční prostředky. Ještě před podpisem smlouvy o převodu obchodního podílu obdržel seznam závazků, v němž byly uvedeny i předmětné smlouvy o půjčce, samotné smlouvy však obdržel cca 2-3 týdny po převodu obchodního podílu. Poskytnutí krátkodobé půjčky podle jeho názoru nemělo pro žalovaného smysl.

Soud si je vědom skutečnosti, že původní jednatele žalovaného ([redacted] [redacted]) byli o skutečnostech, které se udály v době výkonu jejich funkce, v řízení vyslechnuti jako svědci (§ poučení podle § 126 o.s.ř.) a nikoliv podle

§ 126a o.s.ř. (toto pochybení soudu namítal žalovaný v případě výpovědi [redacted] již v odvolání do prvního rozsudku č.j. 3C 19/2011- 191). Při úvaze, zda je z tohoto důvodu nutné vyslechnout uvedené osoby opětovně, soud vycházel z judikatury Nejvyššího soudu ČR (např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 1397/2006, ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. 21 Cdo 2368/98 ze dne 15.4.1999), která za procesní pochybení soudu, které by mohlo mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, považuje kumulativní splnění dvou podmínek. Jednak skutečnost, že výslech osoby, která vypovídá o skutečnostech nastalých v době, kdy vykonávala činnost statutárního orgánu (nebo jeho členu), byl provedený podle § 126 o.s.ř. (tedy s poučením určeným pro svědka) a jednak, že při hodnocení důkazů soud přikládal této výpovědi význam svědecké výpovědi. S vědomím uvedeného soud dospěl k závěru, že není nutný opětovný výslech uvedených osob, a to z následujících důvodů. V případě výpovědi [redacted] jeho výpověď nebyla pro rozhodnutí věci podstatná, jelikož o předmětu řízení nic bližšího nevěděl a další skutečnosti jím uváděné, nebyly účastníky zpochybněny a neměly vliv (jak bude níže více rozebráno) na posouzení platnosti právního úkonu půjčky. [redacted] sice uvedl pro řízení důležitou okolnost, že písemné smlouvy o půjčce ze dne 18.3.2010 a 22.9.2010 podepisoval za žalovaného jako jeho tehdejší jednatel, tato skutečnost však v průběhu řízení nebyla žalovaným zpochybněována (naopak žalovaný poukazoval na to, že tak [redacted] učinil z podnětu [redacted], což jmenovaný potvrdil), proto ani soud nemá důvod o tom pochybovat. Ani výpověď [redacted] vztahující se k získání vědomostí o existenci smluv o půjčkách před převodem obchodního podílu v žalovaném na společnost [redacted] a samotných písemných smluv o půjčce až po převodu obchodního podílu (jmenovaný byl společně se současným jednatelem žalovaného [redacted] nebyla nikým v řízení zpochybněována a korespondovala také s předloženými listinnými důkazy (listiny nazvané „Rozvaha analyticky“ ze dne 13.10.2010 a listiny nazvané „Smlouvy o půjčkách vč. dodatků, uznání dluhu, rozhodnutí VH o půjčkách“ obou převzatých dne 25.10.2010). Jinými slovy, jelikož se výsledky jmenovaných osob nedostaly z hlediska informací podstatných pro předmět řízení do konfliktu s jinými v řízení provedenými důkazy nebo samotnými tvrzeními účastníků, z hlediska hospodárnosti řízení soud nepovažoval opětovný výslech těchto osob (s řádným poučením podle § 126a o.s.ř.) za nutný.

V rámci svého účastnického výslechu žalobce uvedl, že poskytnutí půjček inicioval [redacted] měl k němu důvěru, protože mu půjčoval už dřív, tak mu vyhověl. Potřebu půjčky [redacted] zdůvodnil finančními problémy žalovaného. Po poskytnutí první půjčky po něm [redacted] požadoval další půjčku, to se mu nelíbilo, ale byl ubezpečen, že je plánovaný převod obchodního podílu v žalovaném a nový společník měl mít finance na úhradu půjček. Půjčky nebyly dlouhodobé, protože plánoval financovat rekonstrukci [redacted]. Dodatky ke smlouvám byly uzavírány, neboť ho [redacted] žádal o posečkání se zaplacením půjčky. Smluvní pokuta byla sjednána dodatky ke smlouvám o půjčce z důvodu, že chtěl mít větší jistotu vrácení půjčky z důvodu potřeby financovat rekonstrukci [redacted]. Uvedl, že mu nebylo známo, že by [redacted] převedl částku 16 mil. Kč z účtu žalovaného na účet společnosti [redacted], a z této částky také nic neobdržel. V roce 2010 mu přišly na účet peníze od [redacted] z důvodu vrácení jiné půjčky, kterou předtím jmenovanému poskytli.

V rámci svého výsledku současný jednatel žalovaného, [redacted] uvedl, že před převodem obchodního podílu žalovaného požádali Regionální poradenské centrum Pardubice o provedení due diligence v žalovaném, v rámci kterého byly zjištěny závazky žalovaného ve výši 62.000.000,- Kč. Cena 100% obchodního podílu činila 3.000.000,- Kč a dále byla koupena vila, kterou žalovaný dříve vlastnil za částku 5.000.000,- Kč. Celkem tak společnost [redacted] zaplatila částku 70.000.000,- Kč. Následně byla provedena kontrola ze strany Finančního úřadu, kde byly zjištěny nesrovnalosti, proto za účelem prošetření stavu společnosti najali společnost [redacted]. Ta zjistila další nesrovnalosti, že došlo k vytunelování žalovaného a vyvedení jeho majetku. Uvedené skutečnosti jsou řešeny v různých soudních řízeních. Poukázal na to, že podle jeho názoru [redacted] vyvedl z majetku žalovaného částku 16 mil. Kč, přičemž podle jeho názoru z této částky minimálně 4 mil. Kč doputovaly k žalobci a následně došlo k uzavření fiktivních smluv o půjčce. Uvedené bylo učiněno z důvodu plánovaného podání insolvenčního návrhu na žalovaného, jehož záměrem ze strany [redacted] bylo žalovaného po provedené reorganizaci očistěného od dluhů převzít. K těmto skutečnostem došel z důvodu podání insolvenčního návrhu a proto, že společnost [redacted] měla sídlo na stejné adrese jako žalobce.

Nebyl proveden důkaz znaleckým posudkem č. 2339-09-2011 (jeho předloženou částí), vypracovaným v rámci insolvenčního řízení žalovaného, a vztahujícího se k vlastnictví žalovaného – areálu [redacted] neboť nesouvisel s předmětem řízení, listiny vztahující se k výši jednotlivých závazků, které bylo nutno po převodu obchodního podílu v žalovaném na společnost [redacted] zaplatit a jejich splátkovým kalendářem, ani další listiny vztahující se k těmto závazkům (účetní deník, oznámení o provedení zápočtu pohledávek s VZP, vyúčtování zdravotní péče provedené Českou průmyslovou zdravotní pojišťovnou, dopis Zaměstnanecké pojišťovny Škoda ze dne 31.5.2011, Splátkový kalendář Zdravotní pojišťovny Metal – Aliance, dopis žalovaného VZP ČR ze dne 24.8.2011 včetně dohody o uznání dluhu a splátkách, listina označená jako faktury došlé po 13.10.2010 za období do 13.10.2010, dohoda o narovnání ze dne 31.1.2011 mezi žalovaným a společností [redacted] dohoda o narovnání mezi žalovaným a společností [redacted] ze dne 17.1.2011, dodatečný platební výměr na daňovou ztrátu z příjmu právnických osob za období roku 2008 vydaný Finančním úřadem v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, vyrozměnění o převedení přeplatku, průvodka k došlé faktuře) dále přiznání k dani z převodu nemovitosti, prohlášení o nepeněžitém vkladu, notářský zápis ze dne 16.12.2009 NZ 367/2009 o zvýšení základního kapitálu společnosti [redacted] znaleckým posudkem č. 1970.06b.2009 o tržní ceně nemovitosti – administrativní budovy čp. [redacted] s příslušenstvím a s pozemkem p.č.st. [redacted] přiznáním k dani silniční za kalendářní rok 2009, neboť by neovlivnily výsledek řízení a nevztahovaly se k projednávané věci. Nebyl proveden důkaz smlouvou o zajišťovacím převodu práva mezi společností [redacted] a Fio Bankou, a.s. ze dne 16.4.2012, kterou byl převeden obchodní podíl v žalovaném na Fio Banku a.s. za účelem zajištění úvěru, výpisem z katastru nemovitostí LV č. [redacted] vlastníka žalovaného k nemovitostem tam uvedeným ze dne 26.2.2013, neboť neměly vliv na rozhodnutí ve věci. Dále nebyl proveden důkaz dopisem Vrchního státního zastupitelství ze dne 3.10.2015 adresovaným žalovanému vtažující se k jeho podání ze dne 26.8.2016, které bylo vyhodnoceno jako trestní oznámení a vyrozměněním Policie ČR ze dne 16.5.2014 č.j. KRPIH-23916-25/TC-2014-050281, neboť neměly vliv na rozhodnutí soudu. Dále nebyl proveden důkaz notářským zápisem ze dne 8.10.2010 NZ 296/2010, ve kterém udělal souhlas [redacted] ke smlouvě o převodu části podniku „[redacted]“ z žalovaného

na společnost [redacted] a ke smlouvě o převodu části podniku [redacted] žalovaného na společnost [redacted] a jmenovaný rozhodl o převodu obchodního podílu žalovaného na společnost [redacted] a změnil zakladatelskou listinu, notářským zápisem ze dne 8.10.2010 NZ 295/2010 vztahujícím se k převodu části podniku [redacted] a [redacted] neboť nesouvisely s předmětem řízení. Dále nebyla provedena rozvaha žalovaného za rok 2009, 2011 ani výkaz zisku a ztrát za rok 2009, 2011, výroční zpráva žalovaného, jelikož se nejednalo o rozhodné období (doba poskytnutí finančních prostředků), ani výpisy z účtů žalovaného za další měsíce (mimo výše zmíněných), protože se týkaly jiného období a neměly by vliv na rozhodnutí věci.

Soud nepovažoval pro rozhodnutí ve věci za důležité důkazy – usnesení Krajského státního zastupitelství v Praze ze dne 11.6.2013, č.j. KZV 43/2013-23, kterým bylo zrušeno usnesení o zahájení trestního stíhání [redacted] pro přečin zneužití informací v obchodním styku a trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku, kterých se měli dopustit v souvislosti s uzavřením dohody o narovnání mezi žalovanou a společností [redacted] a vyplacení částky 16.000.000,- Kč společnosti [redacted], neboť neovlivnilo rozhodnutí soudu (nemělo žádnou vazbu k žalobci), ani usnesení Policie ČR Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Služby kriminální policie a vyšetřování, Odbor hospodářské kriminality, č.j. KRPS-27133-213/TC-2011-010082, neboť se jednalo o usnesení o zahájení trestního stíhání v předchozí větě uvedených osob, které bylo právě výše uvedeným usnesením Krajského státního zastupitelství zrušeno, výpis z info soud týkající se věci vedené u Okresního soudu v Jablonci nad Nisou pod sp.zn. 4T 85/2014, které skončilo zproštěním viny (podle shodného tvrzení účastníků se jednalo o trestní stíhání [redacted] pro trestný čin krácení daní v souvislosti s převodem částky 16.000.000,- Kč z žalovaného na společnost [redacted], neboť nebylo pro rozhodnutí důležité, vyjádření Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 9.8.2016 v rámci insolvenčního řízení vedeného pod sp. zn. KSPH 67 INS 12383/2015 k odvolání věřitelů do usnesení Krajského soudu v Praze, kterým byl zamítnut jejich insolvenční návrh. Dopis ministra spravedlnosti ČR P. [redacted], kterým reagoval na podnět jmenovaného a sdělil mu, že požádal o provedení kontroly několika skončených trestních věcí, přičemž byla nařízena kontrola ve věci KZN 1086/2012 a KZV 43/2013, neboť uvedená informace nebyla pro výsledek řízení podstatná. Pro výsledek sporu nebyly důležité trestní oznámení žalovaného ze dne 10.8.2012, obsahem kterého bylo podezření na „nezákonné vyvádění majetku za žalovaného, čímž vznikla žalovanému škoda velkého rozsahu, notářský zápis NZ 253/2011 ze dne 15.8.2011, obsahem kterého byla změna firmy společnosti [redacted] a navíc uvedené skutečnosti vyplývaly z úplného výpisu z obchodního rejstříku.

Na ústním jednání konaném dne 31.1.2017 soud zamítl návrh žalovaného na provedení důkazu znaleckým posudkem na zjištění od jakých subjektů, na základě jakých skutečností pocházely finanční prostředky na účtech žalobce, případně na základě jakých skutečností a od jakých subjektů tyto třetí osoby tyto finanční prostředky získaly. Soud tento důkaz nepřipustil z důvodu, že mu neodpovídaly konkrétní skutková tvrzení žalovaného. Uvedený posudek měl být proveden k tvrzení žalovaného, že [redacted] převedl z účtu žalovaného částku 16.000.000,- Kč na účet společnosti [redacted] po třech dnech finanční prostředky v hotovosti vybral a účet zrušil, přičemž část z těchto prostředků (v blíže neurčené výši viz protokol o jednání ze dne 15.9.2016 str. 3 a protokol o jednání ze dne 24.11.2016 str. 6, následně uvedl 4 mil. Kč) obdržel žalobce a z nich poskytl předmětnou

půjčku žalovanému, aby ji následně využil pro šikanózní návrh na zahájení insolvenčního řízení žalovaného. Z žalovaným navržených a provedených důkazů vyplynulo, že z účtu žalovaného byla v období února – března 2010 převedena částka v celkové výši 16 mil. Kč na účet společnosti [redacted] jejímž jediným společníkem a jednatelem byl [redacted]. Oprávnění [redacted] k převodu výše uvedené částky v řízení zkoumána nebyla, protože vzhledem k dále uvedeným skutečnostem by toto zjištění neovlivnilo výsledek sporu. Žalovaný svůj závěr o tom, že z částky 16,000,000,- Kč žalobce určitou část na svůj účet obdržel, dovozoval pouze ze skutečnosti, že žalobce je s [redacted] společníkem v některých obchodních společnostech a společnost [redacted] má sídlo na adrese bydliště žalobce [redacted] (žalobce měl v daném období (do roku 2012) vedený trvalý pobyt na adrese [redacted], adresu [redacted] [redacted] uváděl jako doručovací adresu a na uvedené adrese je umístěna v [redacted] [redacted]. Ani [redacted] v rámci své výpovědi nescdělil nic konkrétního ohledně svých pochybností, že plnění poskytnuté žalobcem nebylo plněním podle smlouvy o půjčce, ale svou pochybnost dovozoval pouze z toho, že mu nebylo předáno předchozím společníkem žalovaného kompletní účetnictví žalovaného (a tedy nemohl vyloučit skutečnost, že se mohlo jednat o plnění nebo protiplnění na základě zcela jiné smlouvy mezi účastníky) a z (podle jeho názoru nestandardního) chování žalobce spočívajícího v zahájení insolvenčního řízení žalovaného. Žalovaný sám uváděl, že v trestních řízeních, které inicioval po převodu obchodního podílu na společnost [redacted] žalobce nefiguroval (pokud šlo o údajné vyvedení částky 16 mil. Kč z žalovaného [redacted]), nevyskytoval se ani v civilních řízeních (v řízeních týkajících se částky 16 mil. Kč vůbec, v případě převodu budovy [redacted] pouze jako společník a jednatel společnosti [redacted]. Za těchto okolností, kdy absentovaly skutková tvrzení o konkrétním způsobu provedení žalovaným popisovaného jednání žalobcem (žalobce obdržel z částky 16 mil. Kč někdy na svůj účet částku v nějaké výši) má soud za to, že nemůže provést znalecký posudek, kterým by prověřil původ veškerých plateb na výše označených účtech žalobce (od jakého subjektu na základě jakých skutečností byly připsány a zároveň jakým způsobem a od jakých subjektů byly tyto platby získány těmito třetími subjekty), protože provedení takového důkazu v civilním řízení by odporovalo zásadě přiměřenosti a zcela zásadním a neodůvodněným způsobem by byly dotčeny práva žalobce a dalších osob, které žalobci na některý z jeho účtů převedly z určitého důvodu finanční prostředky. To vše za situace (jak bude podrobně uvedeno dále), kdy žalovaným byly zpochybněny pouze čtyři platby došlé na účet žalobce, které však byly v řízení zcela objasněny.

Žalovaný byl podle § 118a o.s.ř. poučen o nutnosti doplnit skutková tvrzení a navrhnout důkazy k prokázání tvrzení ohledně konkrétního žalovaným tvrzeného získání částky 4 mil Kč žalobcem právě z částky 16 mil (kdy a jakým způsobem) a že poskytnutím částky 4 mil Kč a uzavřením smlouvy o půjčce s žalovaným mělo dojít k zastření tohoto jednání žalobce (ú.j. 31.1.2017) a dále úmysl žalobce zastřít smlouvami o půjčce toto jednání a přivodit žalovanému insolvenční řízení. Žalovaný však žádné další skutečnosti nedoplnil s odkazem na to, že jednatel žalovaného nebyl v té době v žalovaném účasten a znovu setrval na návrhu znaleckého posudku, aniž by jakékoliv další konkrétní platby na účtech žalobce zpochybnil.

Pouze v rámci přehlednosti soud uvádí, že pokud žalovaný v závěrečné řeči namítal, že soud neprovedl důkaz notářským zápisem, ve kterém [redacted] společnost [redacted] a [redacted] prohlásili neplatnost převodu obchodního podílu v žalovaném na společnost [redacted] a na [redacted] s odkazem na

usnesení o zamítnutí důkazu notářským zápisem na ústním jednání konaném dne 5.1.2017, je nutno poukázat na to, že se jedná o jiné notářské zápisy (295 a 296/2010), jejichž obsah skutečně nesouvisel s předmětem řízení. Výše uvedený notářský zápis označen zn. 294/2010 byl soudem proveden na ústním jednání konaném dne 24.11.2016.

Pokud jde o námitku žalovaného, že žalobce v podání ze dne 25.1.2013 navrhl v rozporu s § 118b o.s.ř. upravujícím koncentraci řízení nové důkazy ve věci, soud tuto námitku nepovažoval za důvodnou. Z obsahu spisu je zřejmé, že předvolání žalobce (vz. 17) a předvolání žalovaného resp. jeho zástupce (vz. 29) k prvnímu jednání ve věci obsahovalo poučení o koncentraci řízení. V závěru prvního jednání ve věci, které se konalo dne 6.12.2011, však účastníci nebyli poučeni o koncentraci řízení, což je zřejmé z obsahu protokolu o jednání.

Podle rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 4.9.2013, sp. zn. 31 Cdo 4616/2010 účinky tzv. koncentrace řízení podle ustanovení § 118b o. s. ř. nenastanou, jestliže účastníci nebyli o tzv. koncentraci řízení a o jejích účincích poučeni jednak v předvolání k přípravnému jednání, k jednání nebo k dalšímu jednání, jednak před skončením přípravného jednání, jednání nebo dalšího jednání, má-li v této době nastat tzv. koncentrace řízení. První jednání lze pokládat ve smyslu ustanovení § 118b odst. 1, věty druhé, o. s. ř. za skončené jen tehdy, byly-li při něm provedeny alespoň všechny úkony uvedené v ustanoveních § 118 odst. 1 a 2 o. s. ř. (srov. také rozs. NS ČR ze dne 19.8.2014, sp. zn. 21 Cdo 2332/2014).

Z citované judikatury vyplývá, že proto, aby nastaly účinky koncentrace řízení nestačí pouze poučení o koncentraci řízení učiněné v předvolání k ústnímu jednání, ale ve smyslu § 118b odst. 1 a 3 o.s.ř. je nutné účastníky o koncentraci poučit i na ústním jednání, na kterém má být ve smyslu § 118b o.s.ř. řízení koncentrováno. Pokud k poučení nedojde, zákonná koncentrace řízení předvídaná ust. § 118b o.s.ř. nenastane.

V daném případě řádné poučení o koncentraci řízení u ústního jednání konaného dne 6.12.2011 nebylo dáno (pouze byla stanovena lhůta k doplnění důkazů), už jen z tohoto důvodu nemohlo ke koncentraci řízení dojít.

V posuzovaném případě je navíc potřeba poukázat na skutečnost, že ve sporech o vrácení půjčky věřitel obecně nemusí prokazovat původ poskytnutých finančních prostředků (podtrženo, pokud je poskytuje ze svého vlastního účtu). V daném případě byla otázka aktivní věcné legitimace žalobce obranou žalovaného, a pokud soud dospěl k závěru, že pro úspěch žaloby musí žalobce původ finančních prostředků ve výši potřebné pro poskytnutí půjčky prokázat, bylo jeho povinností žalobce v tomto smyslu poučit podle ustanovení § 118a odst. 1 a odst. 3 o. s. ř., a to bez ohledu na případně nastalou koncentraci řízení podle ustanovení § 118b odst. 1 o. s. ř. a dát mu možnost relevantní skutková tvrzení doplnit a navrhnout důkazy k prokázání svých tvrzení (srov. rozsudek NS ČR ze dne 27.6.2013, sp. zn. 29 Cdo 604/2012). Smyslem ustanovení § 118a o. s. ř. totiž je, aby účastníku nebyla žaloba zamítnuta proto, že neunesl břemeno tvrzení, aniž by byl poučen, že břemeno tvrzení má a o čem, a že účastníku nelze zamítnout žalobu, protože neunesl důkazní břemeno, aniž by byl poučen, že takové důkazní břemeno má a o čem. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 1241/2011, ze dne 24. 1. 2013). Navíc v daném případě k poskytnutí poučení podle § 118a o.s.ř. zavázal soud I. stupně odvolací soud. Proto soud prvního stupně v dalším řízení (logicky) musí umožnit účastníkovi řízení vylíčit chybějící rozhodné skutečnosti a označit

důkazy, a to bez ohledu na to, že by případně již bylo řízení koncentrováno (srov. rozsudek NS ČR ze dne sp. zn. 29 Cdo 1829/2011, ze dne 30. 11. 2011).

Z výše uvedených závěrů Nejvyššího soudu ČR je zřejmé, že pokud soud akceptoval důkazní návrhy žalobce za účelem prokázání jeho aktivní věcné legitimace (dispozice s dostatečnými finančními prostředky k poskytnutí půjčky), a to ještě za situace, kdy ke zkoumání této skutečnosti byl soud zavázán závazným právním názorem odvolacího soudu, má za to, že tyto důkazy nebyly provedeny v rozporu se zásadou koncentrace řízení a proto k nim bylo namísto při rozhodování přihlédnout.

Po provedeném dokazování má soud za prokázané, že žalobce jako fyzická osoba poskytl žalovanému podle písemné smlouvy o půjčce uzavřené mezi účastníky dne 18.3.2010 ze svého běžného účtu č. [redacted] u GE Money Bank a.s. Železný Brod částku 2.000.000,- Kč. Splatnost půjčky včetně sjednaného úroku ve výši 6% ročně byla stanovena (ve znění dodatku) na 31.8.2010 s tím, že v případě prodlení žalovaného – dlužníka delším než 100 dní byla sjednána povinnost žalovaného zaplatit žalobci smluvní pokutu ve výši 0,1% denně z dlužné částky. Dále žalobce jako fyzická osoba na základě písemné smlouvy o půjčce ze dne 22.9.2010 poskytl žalovanému ze svého nepodnikatelského účtu č. [redacted] částku 2.000.000,- Kč. Splatnost půjčky včetně sjednaného úroku ve výši 6% ročně byla stanovena na 31.10.2010 s tím, že mezi účastníky bylo sjednáno v případě prodlení žalovaného delšího než 30 dnů právo žalobce na smluvní pokutu ve výši 0,05% denně z dlužné částky a v případě prodlení žalovaného delšího než 60 dnů smluvní pokutu ve výši 0,1% denně z dlužné částky. Iménem žalovaného smlouvu o půjčce uzavřel tehdejší jednatel žalovaného, [redacted] který byl oprávněn podle obchodního rejstříku jednat za žalovaného samostatně. Před převodem obchodního podílu v žalovaném ze společnosti [redacted] na společnost [redacted] si společnost [redacted] nechala zpracovat due diligence žalovaného za účelem zjištění jeho stavu, půjčky byly zaneseny v účetnictví žalobce, žalovaný o nich věděl před převodem obchodního podílu, originály smluv o půjčce obdržel po převodu obchodního podílu dne 25.10.2010, když byly předány [redacted] (novému jednateři žalovaného a zároveň osobě, která due diligence fakticky prováděla). Pokud jde o prostředky, z kterých byla půjčka poskytnuta, žalobce ji poskytl ze svých finančních prostředků uložených jednak na účtu č. [redacted] u GE Money Bank a.s., kdy prokázal, že v závěru roku 2008 mu na účet byla převedena částka 12.112.500,- Kč, přičemž tato částka ke dni poskytnutí půjčky nebyla zcela vyčerpána, kromě toho na účet chodily i platby od jiných subjektů. Pokud jde o účet č. [redacted] u ČSOB a.s., na uvedený účet chodily prostředky pouze z jiných účtů žalobce (zejména dne 25.2.2010 částka 5.000.000,- Kč z účtu žalobce [redacted] a dne 22.9.2010 částka 2.000.000,- Kč z účtu č. [redacted]), vyjma částky 2.975.000,- Kč vložené na uvedený účet dne 20.5.2010, která představovala čistý příjem z vyplacených podílů na zisku společnosti [redacted] což bylo konstatováno také v znaleckém posudku Mgr. Vladimíra Leina (dle znalce byla uvedená skutečnost ověřena také z účetní závěrky uvedené společností zveřejněné v obchodním rejstříku). Pokud jde o obranu žalovaného vztahující se k neplatnosti smluv o půjčkách z důvodu neplatného převodu obchodního podílu z [redacted] na společnost [redacted] a následně [redacted], bylo zjištěno, že v notářském zápisu notářky [redacted] ze dne 8.10.2010 prohlásili [redacted] společnost [redacted] že převod obchodního podílu společnosti [redacted] a [redacted] byl neplatný a jediným společníkem žalovaného zůstává [redacted], dále bylo zjištěno, že jednateři žalovaného jsou od roku 2006 [redacted], a to až do převodu

obchodního podílu v žalovaném ze společnosti [redacted] na společnost [redacted] [redacted], dne 13.10.2010. K tvrzení žalovaného o poskytnutí půjčky žalobcem žalovanému z důvodu dorovnání kupní ceny budovy [redacted] pro případ šetření převodu [redacted] Policií ČR bylo zjištěno, že budova [redacted] byla žalovaným nabyta v rámci převodu části podniku [redacted] spolu s [redacted] za částku 7,8 mil. Kč, následně byla v roce 2007 převedena pouze budova [redacted] tedy budova čp. [redacted] stojící na cizím pozemku parc.č. st. [redacted] za kupní cenu 3 mil. Kč na společnost [redacted] a v roce 2009 byla budova [redacted] převedena za kupní cenu 3,5 mil. Kč na společnost [redacted]. Předložený znalecký posudek Ing. Jiřího Vojtěchovského č. 1937.26.2008 stanovil administrativní cenu budovy [redacted] dle vyhlášky MF ČR č. 540/2002 Sb. částkou 8,053.520,- Kč. Žalovaný platnost převodu budovy [redacted] napadá žalobou na určení vlastnického práva k budově čp. [redacted] stojící na cizím pozemku parc. č. st. [redacted] ([redacted] mimo jiné i z důvodů namítaných v současném řízení, žaloba byla pravomocně zamítnuta rozsudkem Okresního soudu Praha – východ ze dne 16.12.2013 č.j. 4C 14/2013-138 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 11.9.2014 č.j. 21 Co 4/2014-207 s tím, že kupní smlouvy byly shledány platnými, zároveň zahájil řízení u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 50 Cm 32/2012 na náhradu škody vůči tehdejšími jednatelem a ovládacím osobám mimo jiné i z důvodu tvrzeného převodu budovy [redacted] na společnost [redacted] za nepřiměřeně nízkou cenu (v porovnání s cenou stanovenou v posudku Ing. Jiřího Vojtěchovského č. 1937.26.2008), kdy i v uvedeném (dosud nepravomocném) rozsudku byla shledána kupní cena odpovídající ceně tržní podle v řízení zadaného posudku znaleckého ústavu PROSCON. Konečně pokud jde o tvrzení žalovaného, že [redacted] vyvedl z žalovaného částku 16 mil. Kč a tyto prostředky v určité výši získal na svůj účet žalobce, který z nich poskytl půjčku a využil je pro šikanózní vyvolání insolvenčního řízení, soud má za prokázané, že částka 16.000.000,- Kč byla z účtu žalovaného v období únor - březen 2010 převedena na účet společnosti [redacted], se sídlem [redacted] jejíž jediným společníkem a jednatelem byl [redacted]. Na ústním jednání konaném dne 31.1.2017 žalovaný z plateb, které byly připsány na jednotlivé výše uvedené účty žalobce, zpochybnil pouze platbu ve výši 2.975.000,- Kč, která byla vyplacena dne 20.05.2010 v hotovosti na účet žalobce u Československé obchodní banky a. s. č. [redacted], dále platbu v částce 3.000.000,-Kč, která byla na účet žalobce č.ú. [redacted] u GE Money Bank a.s. zaslána z účtu [redacted] dne 21.05.2009, částku 3.500.000,-Kč, která dne 18.03.2010 přišla na účet žalobce u Československé obchodní banky a.s. č. ú. [redacted] z účtu žalobce [redacted] u ČSOB a.s. a nakonec platbu ve výši 1.200.000,-Kč, která byla připsána dne 22.03.2010 na účet žalobce č. [redacted] vedený u ČSOB a.s. z účtu žalobce č. [redacted] vedeného u GE Money Bank a.s. K platbě ve výši 2,975.000,- Kč bylo zjištěno, že podle znaleckého posudku znalce Mgr. Leina se jedná o vyplacení čistého podílu na zisku [redacted] po zdanění uvedenou společností, v případě částky 3.000.000,- Kč od [redacted] této platbě předcházela o měsíc dřív (16.4.2009) platba ve stejné výši, která byla převedena z účtu žalobce na stejný účet [redacted] (podle žalobce se v případě platby 3 mil. Kč od [redacted] jednalo o vrácení dříve poskytnuté půjčky), v případě částky 3,5 mil. Kč, byla tato převedena z druhého účtu žalobce č. účtu [redacted], přičemž na tento účet byla dne 25.2.2010 připsána částka 5.000.000,-Kč z účtu žalobce u GE Money bank a.s. a nakonec částka 1.200.000,-Kč byla převedena dne 19.3.2010 z účtu žalobce č. 152620989 u GE Money Bank, vedeného na jméno žalobce na účet žalobce č. [redacted]. Žádné jiné konkrétní platby žalovaný nezpochybnil.

Podle § 3028 odst. 3 zák. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „NOZ“), není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti. S ohledem na to, že všechny skutečnosti nastaly před účinností NOZ (do 31.12.2013), soud aplikoval na danou věc ustanovení zák. č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen „OZ“).

Podle § 657 OZ smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu.

Podle § 658 odst. 1 OZ při půjčce peněžité lze dohodnout úroky.

Pro smlouvu o půjčce je podle výše citovaných zákonných ustanovení charakteristické, že věřitel přenechává dlužníkovi určité množství věci druhově určených (zastupitelných) k volnému nakládání, případně ke spotřebování, a dlužník se zavazuje vrátit mu po určité době věci stejného druhu. Smlouva o půjčce má reálnou (nikoli jen konsensuální) povahu a vznik půjčky předpokládá nejen dohodu stran, ale i skutečné odevzdání předmětu půjčky. Při peněžité půjčce může dojít k předání půjčené částky i bezhotovostním převodem na účet dlužníka (srov. rozsudek ze dne 31.1.2010, sp. zn. 33 Cdo 1517/2008). Ve sporu o vrácení půjčené částky tak mezi procesní povinnosti žalobce – věřitele patří břemeno tvrzení, tedy že s žalovaným dlužníkem uzavřel smlouvu o půjčce, že dlužníkovi předmět půjčky odevzdal a že dlužník půjčené peníze řádně a včas nevrátil. Z tohoto břemene tvrzení pak pro věřitele (žalobce) vyplývá důkazní břemeno, pokud jde o prokázání tvrzení, že smlouva o půjčce byla uzavřena a že na základě této smlouvy předal žalovanému finanční prostředky (srov. rozsudek NS ČR ze dne 1.12.2009, sp. zn. 21 Cdo 4520/2007).

Žalobce v řízení prokázal, že mezi ním a žalovaným byla uzavřena písemná smlouva o půjčce (ze dne 18.3.2010 a 22.9.2010), projev vůle žalovaného uzavřít smlouvu potvrdil v rámci své výpovědi bývalý jednatel [REDAKCE], který obě smlouvy o půjčce s žalobcem podepisoval, tato skutečnost nebyla v řízení zpochybňována ani žalovaným. V souladu s písemným ujednáním účastníků žalobce poukázal odpovídající finanční částky žalovanému převodem ze svého účtu vedeného u GE Money Bank a.s. a ČSOB a.s. na bankovní účet žalovaného (v prvním případě byla platba označena přímo jako půjčka), čímž svůj závazek ze smlouvy splnil. Od žalovaného dokonce obdržel dne 12.10.2010 plnění na sjednané úroky za v pořadí první půjčku za období 18.3.2010 – 31.8.2010 ve výši 54.575,- Kč (dle smlouvy o půjčce ze dne 18.3.2010).

Soud - vázán právním názorem odvolacího soudu - zkoumal v řízení otázku aktivní věcné legitimace žalobce – tedy zda žalobce poskytl předmětné finanční prostředky jako fyzická osoba nebo jako statutární orgán za právnickou osobu, jakož i skutečnost, jakým způsobem nabyl žalobce finanční prostředky, které byly předmětem půjčky, do své dispozice (coby fyzické osoby), tedy původ finančních prostředků, které byly předmětem půjčky. Žalobce od počátku řízení tvrdil, že půjčku poskytl jako fyzická osoba ze svých výlučných finančních prostředků. Tuto skutečnost doložil výpisy ze svých běžných účtů, ze kterých

půjčku poskytl. Ze znaleckého posudku Mgr. Vladimíra Leina bylo zjištěno, že žalobce disponoval dostatkem vlastních finančních prostředků k poskytnutí půjčky, a to jak ze svých příjmů (přiznaných v přiznání k dani z příjmů fyzických osob), tak i z podílů na zisku obchodních společností, jejichž společníkem žalobce je (např. společnosti [redacted]). Z výpisů z účtu žalobce u GE Money Bank a.s. je zřejmé, že v závěru roku 2008 a na počátku roku 2009 byla žalobci vyplacena částka cca 13 mil. Kč za převod obchodního podílu v [redacted] (dne 3.12.2008 částka 12,112.500,- Kč, dne 26.4.2009 částky 829.099,20 Kč a 637.500,- Kč jako doplatek ceny obchodního podílu [redacted]), uvedená částka nebyla do doby poskytnutí půjček zcela spotřebována a jenom její nespoteřebovaný zůstatek (k datu poskytnutí první půjčky) by obě půjčky pokryl. Dále na účet žalobce č. [redacted] vedeného u ČSOB, a.s. byla v květnu 2010 vložena částka 2,975.000,- Kč znalcem ztotožněna jako výplata podílu na zisku společnosti [redacted] (podíl na zisku činil 3,500.000,- Kč, po srážkové dani 15% podle 36 odst. 2 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, činil právě částku 2,975.000,- Kč). Z vyšších částek, které byly vloženy na účet žalobce u GE Money Bank, a.s. stojí za zmínku snad jen výplata pojistného plnění pojišťovny Kooperativa pojišťovna, a.s. (kterou znalec uvádí v znaleckém posudku) a platba z účtu č. [redacted] od [redacted] ve výši 485.152,01 Kč, označena jako exekuce [redacted] (z úřední činnosti je soudu známo, že JUDr. Jiří Štrincel je soudním exekutorem Exekutorského úřadu Jablonec nad Nisou), přičemž žalovaný původ těchto plateb nezpochybnil. Žalovaný v řízení namítal, že znalec nezjistil původ všech finančních částek, které byly připsány na účet žalobce, a tedy aktivní věcná legitimace žalobce nebyla prokázána. Uvedenou námitku soud nepovažuje za důvodnou. Pro závěr o aktivní legitimaci žalobce (ve smyslu závazného právního názoru odvolacího soudu) postačí zjištění, že žalobce již z výše uvedených zdrojů získal do svého vlastnictví dostatek finančních prostředků, z kterých předmětné půjčky žalovanému mohl poskytnout. V případě žaloby o vrácení peněz z půjčky se nejedná o rei vindikační žalobu – jak tvrdí žalovaný – protože tomu brání povaha peněz jako genericky určené věci. Genericky neboli druhově určené věci, jež nelze vzhledem k jejich povaze individualizovat, vylučují podání vindikační žaloby (srov. nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 192/97, IV ÚS 166/95). Vzhledem k povaze peněz jako genericky určené věci totiž není možné jednoznačně určit, které z konkrétních finančních částek, připsaných na účet žalobce, byly půjčeny žalovanému. Z tohoto důvodu pro kladný závěr o aktivní věcné legitimaci žalobce postačí zjištění, že žalobce na svých účtech disponoval dostatečnou finanční částkou pro poskytnutí obou půjček, u nichž byl jednoznačně postaven najisto jejich zdroj, tedy že se jedná o finanční prostředky získané výše uvedeným způsobem do dispozice žalobce a tedy o jeho vlastní prostředky.

Žalovaný namítal, že smlouvy o půjčce ze dne 18.3.2010 a 22.9.2010 nebyly uzavřeny platně, protože převod obchodního podílu v žalovaném uskutečněný podle smlouvy o převodu obchodního podílu ze dne 9.7.2008, kterou byl převeden 100% obchodní podíl v žalovaném z [redacted] na společnost [redacted] a následně smlouvou o převodu obchodního podílu ze dne 25.2.2009 ze společnosti [redacted] na [redacted] v rozsahu 10% byl neplatný pro rozpor s § 196a zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, když [redacted], tehdejší jediný společník a jednatel žalovaného byl v době převodu obchodního podílu zároveň členem dozorčí rady společnosti [redacted]. Pokud docházelo k jmenování a odvolávání statutárních orgánů žalovaného a následnému uzavírání půjček, byly tyto úkony neplatné. V řízení bylo zjištěno, že v notářském zápisu ze dne 8.10.2010 společně prohlásili [redacted], společnost [redacted] a [redacted] že nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 196a odst. 3 obch. zák.

(absence znaleckého posudku na obvyklou cenu převáděného majetku), mělo za následek neplatnost převodu obchodního podílu [redacted] na společnost [redacted] a následně na [redacted]. Jediným společníkem žalovaného byl prohlášen i nadále [redacted].

Ustanovení § 196a odst. 3 obch. zák. stanoví, jestliže společnost nebo jí ovládaná osoba nabývá majetek od zakladatele, akcionáře nebo od osoby jednající s ním ve shodě anebo jiné osoby uvedené v odstavci 1 (tedy i člena dozorčí rady) nebo od osoby jí ovládané anebo od osoby, se kterou tvoří koncern, za protihodnotu ve výši alespoň jedné desetiny upsaného základního kapitálu ke dni nabytí nebo na ně úplatně převádí majetek této hodnoty, musí být hodnota tohoto majetku stanovena na základě posudku znalce jmenovaného soudem. Pro jmenování a odměňování znalce platí ustanovení § 59 odst. 3 obch. zák. Jestliže k nabytí dochází do 3 let od vzniku společnosti, musí je schválit valná hromada.

Ustanovení § 125 obch. zák. pak stanoví obligatorní rozhodovací pravomoc valné hromady společnosti s ručením omezeným ve vymezených věcech. Z citovaných ustanovení naopak nevyplývá, že by do rozhodovací pravomoci valné hromady spadalo schvalování smlouvy o půjčce. Skutečnost, že by rozhodování o uzavření smlouvy o půjčce v posuzovaném případě spadalo do pravomoci valné hromady, nebyla v řízení namítána.

Samotná otázka převodu obchodního podílu není pro posuzovanou věc významná, jelikož převod obchodního podílu (změna v osobě společníka) má primární význam na složení a rozhodování valné hromady společnosti žalovaného (§ 122 ve spojení s § 126 a násl. obch. zák.), pouze zprostředkovaně se může promítnout do platnosti těch právních úkonů společnosti, jenž nevyžadují ke své perfekci souhlas valné hromady (např. v případě jmenování nebo odvolání jednatele žalovaného). Smlouva o půjčce byla uzavřena mezi žalobcem a žalovaným, za kterého činil úkony jeho jednatel, [redacted]. Jmenovaný byl jednatelem žalovaného nepřetržitě v období od 27.11.2006 do 13.10.2010, byl oprávněn jednat a podepisovat za žalovaného samostatně, jeho jednatelské oprávnění změnou v osobě společníka (nebo následným konstatováním neplatnosti převodu obchodního podílu) nedoznalo změny. Otázka, zda při uzavření smluv o půjčce vycházel jednatel z informací o potřebě půjčky, které mu sdělil [redacted], případně k uzavření půjčky s žalobcem jmenovaný udělil pokyn, neměla na posouzení dané skutečnosti ve vztahu k žalobci žádný vliv, jelikož obchodní vedení společnosti s ručením omezeným (tedy i žalovaného) spadá do kompetence statutárního orgánu - jednatele společnosti a je na něm, aby si případné informace ověřil a rozhodl o uzavření smlouvy o půjčce s plným vědomým všech důležitých okolností. Uvedená skutečnost by mohla mít pouze za následek případný nárok na náhradu škody vůči odpovědným osobám, pokud by daný úkon společnost poškozoval. Pro platnost smlouvy o půjčce a závazky z ní plynoucí pro žalovaného tato okolnost není podstatná.

Pokud žalovaný v řízení původně namítal, že předmětné půjčky nebyly vedeny v účetnictví žalovaného a noví jednatele žalovaného ([redacted]) se o nich dozvěděli až po převodu obchodního podílu v žalovaném ze společnosti [redacted] na společnost [redacted] tato skutečnost se nezakládala na pravdě. Sám [redacted] (vypovídající jinak ve prospěch žalovaného) ve své výpovědi uvedl, že v rámci jím prováděné due diligence žalovaného před převodem obchodního podílu, zjistil existenci předmětných půjček a jejich evidenci v účetnictví žalovaného (i když v rozporu s charakterem smluv u dlouhodobých závazků), pouze prvotní účetní doklady -- originály smluv o půjčce mu byly předány až po převodu obchodního podílu na společnost

Navíc pravdivost a úplnost vedeného účetnictví žalovaného před převodem obchodního podílu může být relevantní pouze ve vztahu mezi převodcem a nabyvatelem obchodního podílu v žalovaném, nemá vliv na platnost nebo existenci závazků žalovaného. Přesto je nutno poukázat na to, že žalovaný sám v řízení při ústním jednání konaném dne 5.1.2017 sdělil, že výsledkem due diligence bylo konstatování závazků ve výši 62.000.000,- Kč s výhradou toho, že současný jednatel žalovaného nebyl schopen sdělit, zda v uvedené částce byl zahrnut i závazek žalovaného vůči žalobci, když o něm současně vedení žalovaného i nabyvatel obchodního podílu v žalovaném před převodem obchodního podílu věděli (str. 7 protokolu o jednání), a do této výše závazky žalovaného byly uhrazeny (aniž by bylo zřejmé, zda byly uhrazeny skutečně závazky žalovaného, které z provedené due diligence vyplynuly).

Hlavní obrana žalovaného spočívala v tom, že smlouvy o půjčce mezi účastníky jsou simulované právní úkony, kterými mělo být zastřeno vyvedení majetku z žalovaného. V řízení uvedl dvě možné alternativy jednání, která měla být zastřena právě předmětnými smlouvami o půjčce. Jednak uvedl, že smlouvy o půjčce byly uzavřeny a částka 4.000.000,- Kč byla poskytnuta za účelem „dorovnání“ nepřiměřeně nízké kupní ceny budovy [redacted] pro případ šetření převodu budovy [redacted] Policií ČR (sděleno žalovaným na ústním jednání konaném dne 31.1.2017 str. 4 protokolu o jednání) a jednak, že částka 4.000.000,- Kč dle smlouvy o půjčce byla žalobcem získána z částky 16.000.000,- Kč, kterou [redacted] vyvedl z majetku žalovaného na účet společnosti [redacted] aby následně mohl být podán šikanózní insolvenční návrh na žalovaného.

K prve zmíněnému jednání mělo dle žalovaného dojít tak, že budova [redacted] byla žalovaným prodána dne 11.12.2007 společnosti [redacted] za nepřiměřeně nízkou kupní cenu 3 mil. Kč (podle znaleckého posudku Ing. Jiřího Vojtěchovského měla činit cena budovy [redacted] částku 8.053.520,- Kč). Společnost [redacted] však hrála roli pouhého zprostředkovatele, když konečným kupujícím byla společnost [redacted] která budovu polikliniky nabyla kupní smlouvou ze dne 19.11.2009. Společníky [redacted] jsou [redacted] a žalobce. Poskytnutím částky 4.000.000,- Kč dle jím tvrzené smlouvy o půjčce byl žalobce připraven kupní cenu [redacted] „dorovnat“.

Platnost převodu budovy [redacted] (tedy budovy čp. [redacted] postavené na cizím pozemku p.č.st. [redacted] v k.ú. a obci [redacted]) byla zkoumána v řízení vedeném Okresním soudem Praha – východ pod sp.zn. 4C 14/2012. V uvedeném řízení žalovaný vznášel obdobné námitky jako v současném řízení (kupní cena budovy [redacted] neodpovídala její tržní ceně, z majetku žalovaného byla uvedená budova [redacted] vyvedena). Rozsudky Okresního soudu Praha – východ ze dne 16.12.2013 č.j. 4C 14/2012-138 a Krajského soudu v Praze ze dne 11.9.2014 č.j. 21 Co 4/2014-207 byla pravomocně potvrzena platnost převodu budovy [redacted] na společnost [redacted] a to i z hlediska přiměřenosti kupní ceny budovy polikliniky (cena určená znaleckým posudkem znalce Ing. Vojtěchovského byla cenou administrativní), podle závěrů označených rozsudků se nejednalo o lichevní smlouvu.

Podle § 135 odst. 2 o.s.ř. otázky vyjma uvedených v odst. 1, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, může soud posoudit sám. Bylo-li však o takové otázce vydáno příslušným orgánem rozhodnutí, soud z něho vychází.

V otázce platnosti smlouvy o převodu budovy [redacted] tak soud vycházel z výše uvedených rozhodnutí (které je závazné právě pro žalovaného jako účastníka uvedeného řízení).

Pokud jde o otázku, zda kupní cena byla přiměřená, zodpovězení uvedené otázky vzhledem k výše uvedeným závěrům soudů o platnosti kupní smlouvy v řízení vedeném pod sp.zn. 4C 14/2012 soud nepovažoval za důležité a k učinění vlastních závěrů neměl soud dostatek podkladů. Ze samotné privatizační smlouvy je zřejmé, že v rámci převodu části podniku nepřešly na žalovaného pouze aktiva (nemovitosti) ale i pasiva (závazky), proto bezpodmínečně není možné srovnávat cenu převáděné části podniku s kupní cenou budovy [redacted] oproštěné od závazků. Posudek č. 1937.26.2008 Ing. Jiřího Vojtěchovského nestanovil tržní cenu budovy [redacted] ale cenu administrativní podle vyhlášky MF ČR č. 540/2002 Sb., v platném znění, kombinací nákladového a výnosového způsobu bez zohlednění dalších významných faktorů ovlivňujících tržní cenu budovy [redacted]. Na druhou stranu otázku přiměřenosti kupní ceny řešil i Krajský soud v Praze v řízení vedeném pod sp.zn. 50 Cm 32/2012, přičemž v rámci uvedeného řízení, jehož předmětem byla náhrada škody žalovaného vůči bývalým jednatelem žalovaného a jeho ovládacím osobám, byl vypracován znalecký posudek znaleckým ústavem PROSCON, s.r.o. na určení tržní ceny budovy [redacted] který stanovil její tržní cenu v částce 3 až 3,6 mil. Kč, tedy i v konečném rozsudku Krajského soudu v Praze 50 Cm 32/2012-1302 (byť nepravomocném) kupní cena odpovídala ceně tržní.

Pokud však kupní smlouva mezi žalovaným a společností [redacted] byla shledána po všech stránkách platnou a stejně tak byla platná i kupní smlouva mezi společností [redacted] a společností [redacted] (neplatnost v pořadí druhé kupní smlouvy žalovaný v řízení odvíjel od neplatnosti prve zmíněné kupní smlouvy) žalobce neměl důvod zastírat platný převod budovy [redacted] na společnost [redacted] a následně na společnost [redacted], ani „podmíněně“ dorovnávat kupní cenu budovy polikliniky poskytnutím půjček pro případ žalovaným popisované situace. Navíc i skutečnost, že finanční částka podle smlouvy o půjčce byla žalobcem žalovanému skutečně v souladu se smlouvami o půjčce poskytnuta a i v účetnictví žalovaného jako půjčka vedena, vyvrací tvrzení žalovaného o snaze zastít tvrzený úmysl žalobce o dorovnání kupní ceny budovy polikliniky. Naopak ani žalovaný v řízení netvrdil, že by [redacted] nebo přes jeho osobu zprostředkovaně i žalobce měli v roce 2007 a až do července roku 2008 (kdy byl 100% obchodní podíl v žalovaném převeden na společnost [redacted] jakoukoliv možností v tomto směru ovlivnit rozhodování žalovaného (do té doby [redacted] nebyl v žalovaném ani přes některou jím ovládaných obchodních společností účasten).

Další variantou disimulovaného úkonu měla být skutečnost, že podle tvrzení žalovaného [redacted] vyvedl z majetku žalovaného částku 16 mil. Kč, zúčtovanou jako platbu společnosti [redacted] z dohody o narovnání uzavřené mezi žalovaným a jmenovanou společností, ve skutečnosti peníze převedl na účet společnosti [redacted] jejíž byl jediným společníkem a jednatelem. Určitou část z těchto peněz obdržel na svůj účet žalobce a poskytl z nich žalovanému předmětnou půjčku v úmyslu v případě jejího nezaplacení v součinnosti s [redacted] vyvolat insolvenční řízení žalovaného.

V řízení bylo zjištěno, že z účtů žalovaného na účet společnosti [redacted] byla skutečně vyplacena částka 16 mil. Kč a že jediným společníkem uvedené společnosti (po změně názvu [redacted] byl [redacted]

Skutečnost, že žalobce obdržel z výše uvedené částky 16 mil. Kč určitou část, žalovaný navrhoval prokázat znaleckým posudkem, kterým by byl zjištěn původ všech finančních prostředků na účtech žalobce, konkrétně od jakého subjektu a z jakého důvodu byly připsány na účet žalobce a na základě jaké skutečnosti se dostaly do dispozice těchto osob (které je následně žalobci převedly). Za účelem zjištění původu částky 2.000.000,- Kč na účtu žalobce č. [REDAKCE] vedeného u GE Money Bank, a.s., která byla dne 18.3.2010 převedena žalobcem na účet žalovaného č. [REDAKCE] u ČSOB a.s. a původu částky 2.000.000,- Kč na účtu žalobce č. [REDAKCE] u ČSOB a.s., která byla dne 23.9.2010 převedena žalobcem na účet žalovaného č. [REDAKCE] u ČSOB a.s. (i v rámci prokázání aktivní věcné legitimace žalobce dle závazného právního názoru Krajského soudu v Praze), byl ustanoven znalec Mgr. Vladimír Lein. Znalec učinil závěr, že žalobce disponoval dostatečnými prostředky na výše označených účtech k poskytnutí předmětných půjček, přičemž tyto finanční prostředky pocházely z příjmů uvedených v daňových přiznáních k dani z příjmů fyzických osob a vyplacených podílů na zisku [REDAKCE]. Zároveň sdělil, že nezjistil žádné finanční toky bez konkrétního ekonomického důvodu od žalovaného k žalobci. Žalovaný namítal, že znalec neosvětlil původ všech jednotlivých finančních částek, které byly připsány na účet žalobce, a navrhoval vypracování nového znaleckého posudku.

Lze přisvědčit žalovanému, že znalec v rámci svého posudku nezjišťoval původ všech finančních částek připsaných na výše uvedené účty žalobce, na což výslovně upozornil jak ve svém posudku, tak i při svém výsledku. Podle názoru soudu však znalec zodpověděl otázku potřebnou pro rozhodnutí ve věci požadovanou usnesením Krajského soudu v Praze, neboť v posudku zjistil, že na účtech žalobce se nacházely finanční prostředky představující příjmy žalobce ve výši dostatečné k poskytnutí půjčky (což bylo podrobněji popsáno v rozsudku výše).

Žalovaný byl upozorněn, že v občanském soudním řízení může soud provést důkaz až na základě konkrétních skutkových tvrzení účastníka (protokol o ú.j. ze dne 5.1.2017 str. 9 a protokol o jednání ze dne 31.1.2017 str. 6 – u usnesení o zamítnutí důkazu znaleckým posudkem) nikoliv na základě neurčitého podezření (že částku v bližší neurčité výši, pocházející z 16 mil. Kč, které byly převedeny z účtu žalovaného na účet společnosti [REDAKCE] obdržel žalobce a z nich byla poskytnuta půjčka). Soud si je vědom skutečnosti, že žalovaný (jeho nové vedení po převodu obchodního podílu dne 13.10.2010) nemusí disponovat znalostí veškerých skutečností, které se udály před převodem obchodního podílu na společnost [REDAKCE] a týkaly se žalovaného, zejména pokud se jedná o třetí osobu (žalobce) bez vazby na žalovaného. Z tohoto důvodu byla žalovanému dána možnost seznámit se s relevantními podklady znaleckého posudku (zejména s výpisy z účtu žalobce, z kterých byly předmětné půjčky poskytnuty v relevantním období) a dal tak žalovanému možnost vznést konkrétní skutková tvrzení s vědomostí došlých plateb na účtech žalobce. Při předložení výpisů z účtu žalobce soud na žádost žalobce ve výpisech začernil odchozí platby vyjma plateb, které byly z určitého důvodu v řízení zmiňovány (obrana žalovaného se týkala výlučně příchozích plateb) a z příchozích plateb pouze ty, které zcela zřejmě nesouvisely s projednávanou věcí a vyjma pojistného plnění pojišťovny Kooperativa pojišťovna, a.s. (kterou zase naopak výslovně zmiňoval znalec ve svém posudku) se jednalo o zcela podružné platby (platby ČSSZ a připsání kreditních úroků bankou apod.). Žalovaný výslovně u ústního jednání konaného dne 31.1.2017 uvedl, že v souvislosti se svým tvrzením za nestandardní považuje platbu částky 2.975.000,-Kč, která byla vložena na účet žalobce u Československé obchodní banky a. s. č. [REDAKCE] dne 20.05.2010 v hotovosti, částku

3.000.000,-Kč, která byla na účet žalobce u GE Money bank a.s. převedena [redacted] dne 21.05.2009, částku 3.500.000,-Kč, která dne 18.03.2010 přišla na účet žalobce [redacted] a částku ve výši 1.200.000,-Kč, která přišla dne 22.03.2010 na účet žalobce [redacted]. Žádné jiné konkrétní transakce a platby na účtech žalobce žalovaný nenašel a nezpochybnil. Z žalovaným sporovaných došlých plateb však částka 2.975.000,- Kč představovala čistý podíl na zisku vyplacený žalobci společností [redacted] (podíl na zisku 3,5 mil. Kč zdaněn srážkovou daní ve výši 15% podle § 36 odst. 2 písm. b) zákona o daních z příjmů), přičemž tuto skutečnost zjistil i přímo znalec a ověřil ji v účetní závěrce jmenované společnosti. Částce 3 mil. Kč, která byla připsána na účet žalobce dne 21.5.2009 z účtu označeného jménem [redacted], předcházela platba ve stejné výši od žalobce [redacted] na totožný účet (ze dne 16.4.2009), což korespondovalo s tvrzením žalobce, že se jednalo o vrácení půjčky, kterou dříve poskytl žalobce [redacted]. Navíc pokud argumentace žalovaného směřovala k tomu, že na účet žalobce byla připsána finanční částka pocházející z částky 16 mil. Kč, která byla převedena z účtu žalovaného na účet společnosti [redacted] v období od 22.2.2010 do 23.3.2010, tak platba od [redacted] časově předcházela uvedeným převodům o tři čtvrtě roku, tedy je zřejmé, že z těchto finančních prostředků pocházet nemohla. Pokud jde o poslední dvě zpochybněné platby, jednalo se pouze o převody mezi běžnými účty žalobce. Částka 3.500.000,- Kč, která dne 18.03.2010 přišla na účet žalobce [redacted] byla převedena na tento účet z účtu žalobce [redacted] (když předtím byla na tento účet převedena z účtu žalobce [redacted] částka 5 mil. Kč získaná z plateb, které zpochybněny nebyly a částka ve výši 1.200.000,-Kč, která přišla dne 22.03.2010 na účet žalobce [redacted] byla převedena z účtu žalobce [redacted] a taktéž pocházela z plateb, které zpochybněny nebyly (případně z výše uvedené platby 3 mil. Kč od [redacted], která však z částky 16 mil. Kč pocházet nemohla). Prostředky na účtu žalobce [redacted] přitom, jak bylo již dříve uvedeno, naprosto v převážné většině pocházely z ceny převedeného obchodního podílu žalobce v [redacted]. Všechny žalovaným namítané platby tak byly podle názoru soudu ozřejměny a žádná z nich nepocházela od žalovaného ani zprostředkovaně.

Pouze ze skutečností, že žalobce a [redacted] jsou společně společníci několika společností, nemohl soud dojít k závěru, že by došlo k žalovaným popisovanému jednání žalobce, protože z tohoto důkazu uvedenou skutečnost vyvodit nelze. Pro závěr o simulovaném právním úkonu nebyl dostačující ani fakt, že žalovaný by si eventuálně mohl peníze získané půjčkou od žalobce opatřit čerpáním kontokorentního úvěru u Waldviertel Sparkasse von 1842, protože je na statutárním orgánu žalovaného, aby posoudil výhodnost získání finančních prostředků z cizích zdrojů a rozhodl se případně pro výhodnější variantu (což v daném případě představovala s ohledem na úroky žalobcem poskytnutá půjčka). Na závazek žalovaného uvedené nemá žádný vliv.

Za tohoto stavu, kdy žalovaný na svou obranu nic dalšího netvrdil, soud poučil žalovaného podle § 118a o.s.ř. o nutnosti doplnit konkrétní skutková tvrzení a navrhnout důkazy k prokázání tvrzení ohledně konkrétního žalovaným tvrzeného získání částky 4 mil Kč žalobcem právě z částky 16 mil a že poskytnutím částky 4 mil Kč a uzavřením smlouvy o půjčce s žalovaným mělo dojít k zastření tohoto jednání žalobce (ú.j. 31.1.2017) a dále úmysl žalobce zastřít smlouvami o půjčce toto jednání a přivodit žalovanému insolvenční řízení. Žalovaný však přes poučení soudu žádné další skutečnosti nedoplnil a vyjma navrženého znaleckého posudku žádné další důkazy nenavrl.

Za výše uvedeného stavu má soud za to, že žalovanému dal dostatečný prostor pro uplatnění svých práv v řízení a možnosti dostát svým procesním povinnostem. Soud nesdílí názor žalovaného, že by měl ve smyslu závazného právního názoru odvolacího soudu provést veškeré žalovaným navrhované důkazy, ale naopak má za to, že je jeho povinností provést pouze relevantní důkazy, které jsou schopny prokázat určitou skutečnost, na základě konkrétních skutkových tvrzení žalovaného.

Pokud jde o námitku žalovaného, že právní úkon byl neplatný pro počáteční nemožnost plnění (žalovaný již dopředu věděl, že nebude mít dostatek peněz na vrácení půjčky), je nutno poukázat na vzájemně si odporující tvrzení žalovaného, neboť právě žalovaný v průběhu řízení tvrdil, že neměl zapotřebí si peníze půjčovat, když disponoval „vlastními prostředky“ (pocházejícími z průběžně čerpaného kontokorentního úvěru u Waldviertel Sparkasse von 1842).

Soud shledal důvodným i nárok na úrok z půjčky ve výši sjednané ve smlouvách o půjčce podle § 658 odst. 1 OZ, a to od data faktického poskytnutí půjčky. V případě půjčky poskytnuté podle smlouvy o půjčce ze dne 22.9.2010, ode dne 23.9.2010, kdy byly peníze připsány na účet žalovaného, a v případě půjčky poskytnuté podle smlouvy o půjčce ze dne 18.3.2010 ode dne 1.9.2010, když za období 18.3.2010 (od připsání částky na účet žalovaného) do 31.8.2010 byly úroky prokazatelně žalovaným uhrazeny.

Vzhledem k prodlení žalovaného s vrácením půjčky podle smlouvy o půjčce ze dne 18.3.2010 k datu 1.9.2010 (půjčka byla splatná k 31.8.2010) a podle smlouvy o půjčce ze dne 22.9.2010 k datu 1.11.2010 (půjčka byla splatná k 31.10.2010) soud podle § 517 odst. 2 OZ přiznal žalobci právo na úrok z prodlení v zákonné výši podle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Dále se soud v rámci závazného právního názoru odvolacího soudu zabýval tím, zda při existenci dvou nároků (smluvních úroků a smluvní pokuty), nebyla sjednaná smluvní pokuta nepřiměřeně vysoká.

Nejvyšší soud ČR ve svém rozsudku sp. zn. 33 Odo 236/2005, ze dne 27.2.2007 vyslovil názor, že úroky při poskytnutí peněžité půjčky představují úplatu (odměnu) za užívání půjčené jistiny, kdežto v případě smluvní pokuty jde o majetkovou sankci za porušení smluvní povinnosti. Z tohoto důvodu se při zvažování souladu ujednání o úrocích a ujednání o smluvní pokutě s dobrými mravy uplatní zásadně jiná hlediska.

Za nepřiměřený úrok z půjčky Nejvyšší soud ČR považoval v citovaném rozsudku zpravidla úrok sjednaný ve výši, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jeho sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. Lze připustit, že u půjčky na základě smluv uzavíraných mezi fyzickými osobami, zejména v případě, kdy je dlužníkem osoba nacházející se v obtížné finanční situaci, mají pro věřitele na rozdíl od půjček či úvěrů poskytovaných peněžními ústavy výrazně vyšší míru rizikovosti, a proto - v závislosti na okolnostech konkrétního případu - nemusí být nepřiměřený ani úrok, který je dvojnásobkem či trojnásobkem úrokové míry peněžních ústavů. Není možné však tolerovat extrémní případy, kdy úrok přesahuje obvyklou míru zcela neadekvátním způsobem. Ujednání o takto vysokém úroku (hrubě odporujícím dobrým mravům) je neplatné podle § 39 obč. zák.

Ze statistických dat České národní banky vyplývá, že v případě poskytnutí úvěrů nefinančním podnikům byl pouze průměrný úrok (všech úvěrů) v březnu 2010 téměř 6% v září 2010 téměř 5%. Nižší úrokovou sazbou přitom banky poskytují v případě dlouhodobých (např. hypotečních) úvěrů, naopak v případě krátkodobých úvěrů je úroková sazba úvěru zpravidla vyšší (což dokládá i žalovaný smlouvou o kontokorentním úvěru, kdy sazba úvěru činila 6,9 a následně 7,5% ročně). V posuzovaném případě je zřejmé, že půjčka byla poskytnuta žalobcem - fyzickou osobou žalovanému za jím avizovaným účelem úhrady svých základních závazků souvisejících s provozem žalovaného (mezd, faktur dodavatelů apod.), druhá půjčka byla navíc poskytnuta v době prodlení žalovaného s úhradou první půjčky, je tak zřejmé, že míra rizika byla pro žalobce vysoká. Za tohoto stavu má soud za to, že sjednaný úrok z půjčky ve výši 6% ročně nebyl nepřiměřený.

Naproti tomu přiměřenost sjednané výše smluvní pokuty ve smyslu výše uvedeného rozsudku NS ČR soud posoudil s přihlédnutím k celkovým okolnostem tohoto úkonu, jeho pohnutkám a účelu, který sledoval. V úvahu tak vzal výši zajištěné částky, z níž lze usoudit na nepřiměřenost smluvní pokuty s ohledem na vzájemný poměr původní a sankční povinnosti (srov. rozsudek NS ČR 33 Odo 236/2005, ze dne 27.2.2007) a zohlednil také jiné sjednané nebo zákonem stanovené sankce za prodlení (srov. rozsudek NS ČR 26 Cdo 354/2016). Zároveň soud vyšel ze zásady, že na nepřiměřenost smluvní pokuty nelze usuzovat z její celkové výše, je-li důsledkem dlouhodobého prodlení a s tím spojeným navyšováním o jinak přiměřenou „denní sazbu“ smluvní pokuty. (srov. rozsudek NS ČR ze dne 30.5.2007, sp.zn. 33 Odo 438/2005, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2006, sp. zn. 33 Odo 810/2006).

V posuzovaném případě smluvní pokuta zajišťovala platební závazky žalovaného vyplývající ze smluv o půjčce, které byly sjednány jako krátkodobé půjčky (původní splatnost obou půjček byla stanovena cca na měsíc a půl od poskytnutí finančních prostředků). V případě půjčky poskytnuté dle smlouvy o půjčce ze dne 18.3.2010 byla smluvní pokuta sjednána až dodatkem č. 2, kdy předtím dodatkem č. 1 byla posunuta splatnost půjčky o čtyři měsíce (z 30.4.2010 na 31.8.2010), v případě smlouvy o půjčce ze dne 22.9.2010 byla smluvní pokuta sjednána také až v dodatku č. 1 ze dne 30.9.2010, což bylo v době, kdy žalovaný již byl v prodlení se splacením první půjčky. V obou případech byla sjednána smluvní pokuta až od určité doby trvání prodlení žalovaného (v případě půjčky poskytnuté dne 18.3.2010 v případě prodlení žalovaného delšího než 100 dnů ve výši 0,1 % denně z dlužné částky denně, v případě půjčky poskytnuté dne 23.9.2010 v případě prodlení žalovaného delšího než 30 dnů v nižší výši 0,05% denně z dlužné částky a v případě prodlení žalovaného delšího než 60 dnů ve výši 0,1 % denně z dlužné částky denně). Výše smluvní pokuty byla odvozena od výše částky, s níž byl žalovaný dlužník v prodlení, a navyšovala se v závislosti na délce jeho prodlení. V posuzovaném případě nebyly sjednány žádné jiné sankce za porušení povinnosti (smluvní úrok z prodlení), vyjma zákonem stanoveného běžného úroku z prodlení. V kontextu výše uvedeného s ohledem na rizika, která pro žalobce z poskytnutí půjčky plynuly (posouvání splatnosti, v případě sjednání druhé půjčky byl žalovaný v prodlení s vrácením první) soud neshledal sjednanou výši smluvní pokuty v rozporu s dobrými mravy, navíc když žalovaný mohl zabránit růstu celkové výše smluvní pokuty tím, že by svou povinnost vrátit půjčenou částku splnil v co nejkratší době.

Pokud žalovaný navrhl soudu uplatnit moderačního práva podle § 301 obchodního zákoníku, s odůvodněním, že sjednaná smluvní pokuta byla vzhledem k hodnotě a významu zajišťované povinnosti nepřiměřeně vysoká, tak uvedené ustanovení obchodního zákoníku soud aplikovat nemohl, jelikož právní vztah mezi účastníky založený smlouvou o půjčce je

vztahem občanskoprávním a nikoliv obchodněprávním (poskytování půjček není předmětem podnikatelské činnosti žalobce, ale žalobce půjčku poskytl jako fyzická osoba).

Závěrem soud poukazuje na to, že ač byl rozsudek soudu I. stupně zrušen, soud nerozhodoval znovu o částečném zastavení řízení co do smluvní pokuty (kterou původně žalobce požadoval neurčitě do budoucna), jelikož se jednalo pouze o upřesnění v žalobě obsažených neurčitých tvrzení – smluvní pokuta v procentní výši musí být nárokována ohraničením a může být přiznána maximálně do vynesení rozhodnutí (viz např. rozsudek NS ČR ze dne 28.6.2011 sp.zn. 26 Cdo 4503/2009). Navíc do výroku I. rozsudku nebylo odvolání žalovaným v původním řízení podáno.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 146 odst. 2 o.s.ř., když žalobce byl se svým nárokem plně úspěšný, zároveň však v částce 200.000,- Kč procesně zavinil zastavení řízení (vzal žalobu částečně zpět), tedy byl celkem úspěšný v 97,24%, z tohoto důvodu mu soud přiznal náhradu nákladů řízení v rozsahu 94,48 % nákladů řízení.

S ohledem na zrušení vyhlášky č. 484/2000 Sb. s účinností od 7. 5. 2013 nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, publikovaným pod č. 116/2013 Sb., stanovil soud výši odměny advokáta dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, advokátní tarif (dále jen „AT“), ve znění účinném v době započetí výkonu právní služby, jehož se právní služba týká (srovnej § 8 odst. 1 AT a přechodná ustanovení vyhlášek č. 399/2010Sb., 486/2012 Sb., č. 390/2013 Sb. a č. 120/2014 Sb.).

Náklady řízení žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku v částce 160.600,- Kč a doplatku soudního poplatku v částce 131.000,- Kč, který byl žalobci vyměřen doplňujícím usnesením ze dne 12.4.2017 k rozsudku zdejšího soudu. Dále tvoří náklady řízení žalobce náklady právního zastoupení žalobce advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátní tarif (dále jen „AT“).

Soud vycházel z toho, že původně byla žaloba podána pro částku 7.040.000,- Kč s příslušenstvím (částka 4.000.000,- Kč nevrácená půjčka a 3.040.000,- Kč smluvní pokuta, ve výši 0,1% denně z částky 2.000.000,- Kč za období 10.12.2010 – 10.1.2013 ve výši 1.526.000,- Kč a smluvní pokuta ve výši 0,05% denně z částky 2 mil. Kč od 1.12.2010 do 30.12.2010 v částce 30.000,- Kč a ve výši 0,1% denně z částky 2 mil. Kč od 31.12.2010 do 10.1.2013 v částce 1.484.000,- Kč, předmět řízení tak činil 7.040.000,- Kč, sazba odměny (§ 7 AT) tak činila 36.460,- Kč. Zástupce žalobce učinil v tomto období 8 úkonů právní pomoci, a to přípravu a převzetí zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) AT), účast na ústním jednání konaném dne 6.12.2011 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), replika k vyjádření žalovaného (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), účast na ústním jednání konaném dne 2.2.2012 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), vyjádření žalobce k žádosti žalovaného o odročení ústního jednání ze dne 28.3.2012 (za tento úkon náleží mimosmluvní odměna v rozsahu 1/2, jelikož se jednalo o vyjádření k procesní otázce (§ 11 odst. 2 písm. e) ve spojení s odst. 3 AT), návrh na nařízení předběžného opatření předběžného opatření ze dne 24.4.2012 (za tento úkon náleží mimosmluvní odměna v rozsahu 1/2 (§ 11 odst. 2 písm. a) AT), účast na ústním jednání konaném dne 15.5.2012 v rozsahu přesahujícím 2 hodiny, za který náleží odměna v dvojnásobné výši (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), vyjádření žalobce k námitce podjatosti soudce vznesené žalovaným ze dne 11.6.2012 (za tento úkon náleží mimosmluvní odměna v rozsahu 1/2, jelikož se jednalo o vyjádření

k procesní otázce (§ 11 odst. 2 písm. c) ve spojení s odst. 3 AT), Celkem v tomto období činí odměna advokáta částku 273.450,- Kč (4 x 36.460,- Kč + 1 x 72.920,- Kč + 3 x 18.230,- Kč).

Podáním ze dne 4.1.2013 žalobce nově požadoval smluvní pokutu 0,1% denně z částky 2.000.000,- Kč i za období od 1.9.2010 do 9.12.2010, celkem 200.000,- Kč (bez bližšího zdůvodnění) a takto bylo o nároku žalobce rozhodováno i v původním rozsudku ze dne 14.3.2013 č.j. 3C 19/2011-191. Na ústním jednání konaném dne 31.1.2017 došlo k částečnému zpětvzetí žaloby v této části, rozhodnuto o částečném zastavení řízení bylo téhož dne v rámci vyhlášeného rozsudku. Předmět řízení činil částku 7.240.000,- Kč, sazba odměny tak činila částku 37.260,- Kč. Zástupce žalobce v řízení učinil v tomto období 22 účelných úkonů právní pomoci, a to podání ze dne 4.1.2013, kterým byla rozšířena žaloba o smluvní pokutu za období 1.9.2010 – 9.12.2010 (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), účast na ústním jednání konaném dne 10.1.2013 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), 1/2 odměny účast na ústním jednání konaném dne 18.1.2013, při němž mělo dojít pouze k vyhlášení rozsudku, vyhlášení rozsudku byl zrušen a jednání hned odročeno (§ 11 odst. 2 písm. f) ve spojení s odst. 3 AT), vyjádření žalobce k vyjádření žalovaného s návrhy dalších důkazů ze dne 25.1.2013 (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), účast na ústním jednání konaném dne 29.1.2013 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), závěrečný návrh žalobce ze dne 27.2.2013 (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), účast na ústním jednání konaném dne 14.3.2013 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), vyjádření žalobce k žádosti žalovaného o osvobození od soudního poplatku za odvolání ze dne 19.7.2013 (za tento úkon náleží mimosmluvní odměna v rozsahu 1/2, jelikož se jednalo o vyjádření k procesní otázce (§ 11 odst. 2 písm. c) ve spojení s odst. 3 AT), vyjádření žalobce k odvolání žalovaného ve věci samé ze dne 11.12.2013 (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), vyjádření žalobce po zrušení rozsudku odvolacím soudem ze dne 28.2.2014 (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), účast na ústním jednání konaném dne 15.5.2014 v rozsahu přesahujícím 2 hodiny (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), vyjádření žalobce k věcné příslušnosti soudu (za tento úkon náleží mimosmluvní odměna v rozsahu 1/2, jelikož se jednalo o vyjádření k procesní otázce (§ 11 odst. 2 písm. c) ve spojení s odst. 3 AT), námítky žalobce do usnesení o ustanovení znalce a vymezení znaleckého úkolu (za tento úkon náleží mimosmluvní odměna v rozsahu 1/2, jelikož se jednalo o opravný prostředek k procesnímu usnesení (§ 11 odst. 2 písm. c) ve spojení s odst. 3 AT), účast na ústním jednání konaném dne 21.3.2016 v rozsahu přesahujícím 2 hodiny (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), vyjádření žalobce k námítkám podjatosti znalce vznesené žalovaným ze dne 11.4.2016 (za tento úkon náleží mimosmluvní odměna v rozsahu 1/2, jelikož se jednalo o vyjádření k procesní otázce (§ 11 odst. 2 písm. c) ve spojení s odst. 3 AT), vyjádření žalobce ze dne 31.8.2016 (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), účast na ústním jednání konaném dne 15.9.2016 (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), účast na ústním jednání konaném dne 24.11.2016, jehož délka přesáhla 2 hodiny (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), vyjádření žalobce ze dne 23.11.2016 (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), účast na ústním jednání konaném dne 5.1.2017, jehož délka přesáhla 2 hodiny (§ 11 odst. 1 písm. g) AT), závěrečný návrh žalobce ze dne 23.1.2017 (§ 11 odst. 1 písm. d) AT), účast na ústním jednání konaném dne 31.1.2017, jehož délka přesáhla 2 hodiny (§ 11 odst. 1 písm. g) AT). Za účast na ústních jednáních konaných dne 15.5.2014, 21.3.2016, 24.11.2016, 5.1.2017 a 31.1.2017 soud přiznal žalobci odměnu ve výši dvojnásobku sazby z důvodu délky ústních jednání přesahující dvě hodiny (§ 11 odst. 1 písm. g) AT). Za podání žalobce ze dne 16.1.2013 soud žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť obsahovalo pouze krátké sdělení žalobce o jeho připravenosti předložit další důkazy. Celkem v tomto období činí odměna advokáta částku 912.870,- Kč (12 x 37.260,- Kč + 5 x 18.630,- Kč + 5 x 74.520,- Kč).

Soud v odměně nezohlednil žalobcem účtované další úkony spočívající v další poradě s klientem v rozsahu přesahujícím 2 hodiny (celkem 3x), když žalobce nespecifikoval, kdy se měly konat a k čemu konkrétně se měly vztahovat a nedoložil, že se vůbec uskutečnily a jejich účelnost (skutečnost, že žalobce dvakrát změnil v řízení svého zástupce, nemůže jít k tíži žalovaného).

Dále žalobci náleží paušální náhrada hotových výdajů za 30 úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 AT ve výši 9.000,- Kč a z náhrady za daň z přidané hodnoty 21% z odměny a náhrad (1.186.320,- Kč + 9.000,- Kč) podle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve výši 251.017,20 Kč, neboť zástupce žalobce doložil osvědčení o registraci plátce DPH. V případě ústních jednání, jejichž délka přesahovala 2 hodiny, se nejednalo o další úkony, ale pouze o jeden úkon, za nějž náležela dvojnásobná odměna (podle délky ústního jednání). Celkem činí náklady řízení žalobce včetně soudního poplatku částku 1.737.937,20 Kč. S ohledem na přiznání nároku na zaplacení náhrady účelně vynaložených nákladů v rozsahu 94,48%, soud přiznal žalovanému náhradu nákladů řízení v částce 1.642.003,- Kč.

Ve výroku VI. a VII. soud rozhodl o náhradě nákladů státu podle § 148 odst. 1 o.s.ř. v poměru podle úspěšnosti účastníků v řízení. Státu vznikly náklady řízení ve výši 31.678,70 Kč, spočívající v znalečném za znalecký posudek Mgr. Vladimíra Leina, přiznané v usnesení zdejšího soudu ze dne 8.3.2016, č.j. 3C 19/2011-444 v částce 19.723,- Kč, v usnesení ze dne 14.6.2016, č.j. 3C 19/2011-508 v částce 8.556,- Kč, usnesení ze dne 24.6.2016, č.j. 3C 19/2011-527 v částce 1.271,- Kč a v usnesení ze dne 3.10.2016, č.j. 3C 19/2011-571 v částce 1.271,- Kč a náhradě nákladů spojených s podáním výpovědi [redacted] ve výši 857,70 Kč u ústního jednání konaného dne 15.5.2014, přiznané usnesením ze dne 11.6.2015 č.j. 3C 19/2011. Žalobci byla uložena povinnost k zaplacení náhrady nákladů státu v rozsahu 2,76%, tedy celkem v částce 874,30 Kč a žalovanému v rozsahu 97,24%, tedy v částce 30.804,40 Kč.

Povinnost k plnění byla stanovena v obecné paráfi lhůtě 3 dnů (§ 160 odst. 1 věta prvá před středníkem o.s.ř.). O povinnosti zaplatit náhradu nákladů k rukám zástupce žalobce soud rozhodl podle ust. § 149 odst. 1 o. s. ř.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání prostřednictvím Okresního soudu Praha-východ ke Krajskému soudu v Praze, do 15 dnů ode dne doručení.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou tímto rozhodnutím, lze se jejího výkonu domáhat podáním návrhu u soudu (§ 251 o.s.ř.) nebo za podmínek daných zvláštním zákonem (zákon č. 120/201 Sb.) u soudního exekutora.

V Praze dne 31. ledna 2017

JUDr. Tereza Dobešová, v.r.
Samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

[redacted]

Toto rozhodnutí nabylo právní moci ve výroku II., V dne 4. 8. 2017, ve výroku I., III., IV. dne 5. 11. 2018, vykonatelnosti ve výroku I., II. dne 1. 4. 2019, ve výroku IV. dne 8. 11. 2018 ve znění usnesení Krajského soudu v Praze č. j. 18 Co 245/2017-878, které nabylo právní moci dne 5. 11. 2018, vykonatelnosti ve výroku II. dne 1. 4. 2019, ve výroku III., IV. dne 9. 11. 2018. Připojení doložky provedla [REDACTED] dne 26. 4. 2019.